

**A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év február hó 11., 17. és március hó 23. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

***ÍTÉLETET:***

A különösen nagy kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmények miatt az I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Heves Megyei Bíróság B.220/2008/39. számú ítéletét megváltoztatja.

**A távollevő**

**az I. r. vádlottat az ellene**

2 rendbeli felbujtóként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette (Btk. 318.§ (1) és (7) bekezdés b/ pont)

1 rendbeli felbujtóként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette (Btk. 310.§ (1) és (4) bekezdés) és

6 rendbeli felbujtóként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276.§ )miatt emelt vád alól felmenti.

Az 1 rendbeli felbujtóként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettét (Btk. 310.§ (1) és (4) bekezdés) 1 rendbeli felbujtóként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének (Btk. 310.§ (1) és (3) bekezdés) minősíti.

A kiszabott börtönbüntetés tartamát 1 (egy) évre, a pénzmellékbüntetés összegét 800.000 (nyolcszázezer) forintra enyhíti.

A szabadságvesztés végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti.

A halmazati büntetésre utalást és a közügyektől eltiltást mellőzi.

A pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén 8.000,- (nyolcezer) forintonként kell 1-1 napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

## **A II. r. vádlottat az ellene**

2 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás bűntette (Btk. 318.§ (1) (7) bekezdés b/ pont)

1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntette (Btk. 310.§ (1) és (4) bekezdés) és

6 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276.§ miatt emelt vád alól felmenti.

Az 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntettét (Btk. 310.§ (1) és (4) bekezdés) 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntettének (Btk. 310.§ (1) és (3) bekezdés) minősíti.

A kiszabott börtönbüntetés tartamát 6 (hat) hónapra, a pénzmellékbüntetés összegét 300.000 (háromszázezer) forintra enyhíti.

A halmazati büntetésre utalást és a közügyektől eltiltást mellőzi.

A szabadságvesztés végrehajtását 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti.

A II. r. vádlottat előzetes mentesítésben részesíti.

A pénzmellékbüntetést - meg nem fizetése esetén - 6000 (hatezer) forintonként kell 1-1 (egy-egy) napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

## **A III. r. vádlottat az ellene**

1 rendbeli folytatólagosan elkövetett csalás bűntette (Btk. 318.§ (1) és (7) bekezdés b/ pont),

1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntette (Btk. 310.§ (1) és (4) bekezdés) és

4 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276. § miatt emelt vád alól felmenti.

## **A IV. r. vádlottat az ellene**

2 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás bűntette (Btk. 318.§ (1) és (7) bekezdés b/ pont),

1 rb. bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntette (Btk. 310.§ (1) és (4) bekezdés) és

6 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276.§) miatt emelt vád alól felmenti.

## **Az V. r. vádlottat az ellene**

2 rendbeli folytatólagosan elkövetett csalás bűntette (Btk. 318.§ (1) és (7) bekezdés b/ pont)

1 rendbeli folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntette (Btk. 310.§ (1) és (4) bekezdés) és

5 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276.§) miatt emelt vád alól felmenti.

Az 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettét (Btk. 310.§ (1) és (4) bekezdés) 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének (Btk. 310.§ (1) és (3) bekezdés) minősíti.

A kiszabott börtönbüntetés tartamát - a halmazati büntetésre utalás mellőzésével - 6 (hat) hónapra, a pénzmellékbüntetés összegét 500.000 (ötszázezer) forintba enyhíti.

A szabadságvesztés végrehajtását 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti.

A pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén 5000 (ötezer) forintonként kell 1-1 (egy-egy) napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

A VII. r. vádlottat az ellene 1 rendbeli adócsalás büntette (Btk. 310. § (1) és (3) bekezdés) és 1 rendbeli magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276.§ ) miatt emelt vád alól felmenti.

Az alapeljárásban felmerült összesen 2.941.877,- (kettőmillió-kilencszáznegyvenegyezer-nyolcszázhetvenhét) forint bűnügyi költségéből az I. r. vádlott külön 400.000 (négyzázezer) forintot, a II. r. vádlott külön 250.697 (kettőszázötvenezer-hatszázkilencvenhét) forintot, míg az V. r. vádlott külön 200.000 (kettőszázezer) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az ezt meghaladóan felmerült 2.091.180,- (kettőmillió-kilencvenegyezer-egyszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Megállapítja, hogy a megismételt elsőfokú eljárásban 182.168,- (egyszáznyolcvankettőezer-egyszázhatvannyolc) forint bűnügyi költség merült fel.

A megismételt másodfokú eljárás során felmerült összesen 2.585.503,- (kettőmillió-ötszáznyolcvanötezer-ötszázhárom) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek van helye.

## INDOKOLÁS:

A Heves Megyei Bíróság a megismételt eljárás során **az I.r.. vádlott bűnösségét 2 rendbeli felbujtóként, folytatólagosan elkövetett csalás büntettében (Btk. 318. § (7) bekezdés b/ pont) 2 rendbeli felbujtóként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében (Btk. 310. § (4) bekezdés)**

6 rendbeli felbujtóként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §) állapította meg.

Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 3 évi 6 hónapi börtönre, 3 év közügyektől eltiltásra, és 4.000.000,- forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

Rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetén annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

**Az II.r. vádlott bűnösségét** 2 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntettében (Btk. 318. § (7) bekezdés b/ pont), 2 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében (Btk. 310. § (4) bekezdés) és 6 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §) állapította meg.

Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 2 évi börtönre, 3 év közügyektől eltiltásra, és 2.000.000,- forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

A pénzmellékbüntetést, meg nem fizetése esetén 10.000,- forintonként rendelte szabadságvesztésre átváltoztatni.

Ugyanakkor a megyei bíróság a II.r. vádlottat az ellene 1 rendbeli magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276. §) miatt emelt vád alól felmentette.

**A III.r. vádlottat bűnösnek** mondta ki folytatólagosan elkövetett csalás büntettében (Btk. 318. § (7) bekezdés b/ pont), bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében (Btk. 310. § (4) bekezdés) és 4 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §).

Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 2 évi, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte.

**A IV.r. vádlott bűnösségét** 2 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntettében (Btk. 318. § (7) bekezdés b/ pont), bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében (Btk. 310. § (4) bekezdés) és 6 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk.276. §) állapította meg.

Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 2 évi börtönre, és 1.500.000,- forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

A börtönbüntetés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a kiszabott pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetére 10.000,- forintonként, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

**Az V. r. vádlottat** bűnösnek mondta ki 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett csalás büntettében (Btk. 318. § (7) bekezdés b/ pont), 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében (Btk. 310. § (4) bekezdés) és 5 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk.276. §)

Ezért őt a bíróság halmazati főbüntetésül 2 évi börtönre, mellékbüntetésül 500.000,- forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

A börtönbüntetés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette.

A kiszabott pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén 10.000,- forintonként

rendelte átváltoztatni szabadságvesztésre.

**A VII.r. vádlott bűnösségét** adócsalás büntetében (Btk. 310. § (3) bekezdés) és magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §) állapította meg.

Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 500 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. Egy napi tétel összegét 1.500 forintban állapította meg. Rendelkezett az így kiszabott összesen 750.000 forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetén az átváltoztatásról.

Kötelezte a vádlottakat 2.850.697 forint bűnügyi költség egyetemleges megfizetésére. Megállapította, hogy a nyomozás során felmerült 91.180 forint, valamint a megismételt eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész az I. r. és a II.r. vádlott terhére jelentett be fellebbezést a kiszabott szabadságvesztés tartamának súlyosítása és a II. r. vádlott esetében a könyvelői foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés alkalmazása végett, míg ez utóbbi vádlott vonatkozásában a részfelmentést nem támadta.

A vádlottak és védők közül az I. r. vádlott és védője, a II. r. vádlott és védője, a III. r. vádlott és védője, a IV. r. vádlott és védője valamint az V. r. vádlott és védője felmentésért, míg a VII. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF. 148/2009/4. számú átiratában és képviselője a tárgyaláson a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok és a hatályon kívül helyező végzésben foglalt iránymutatások betartásával folytatta le az eljárást. Ennek során az ügyben valamennyi releváns bizonyítékot beszerezett, azokat egyenként és összességében is részletesen, helyesen és okszerűen mérlegelte és a levont következtetései is helytállóak. Pontosan és írat hűen vázolta fel a vádlottak érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaságok személyi és vagyoni viszonyait, tevékenységi körét, vagyoni helyzetét és a működésük összes körülményét. Helytállóan állapította meg, hogy e gazdasági társaságok együttműködésének célja a jogosulatlan Áfa visszaigénylés illetve a befizetendő adó mértékének csökkentése volt. Okszerűen állapította meg a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése alapján, hogy a gazdasági társaságok tevékenysége fiktív volt, a gazdasági tevékenységek tényleges végrehajtására sem a pénzügyi fedezet, sem a tevékenység folytatásához szükséges létszám nem állt rendelkezésre. Mindezek alapján okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekmények jogi minősítése is törvényes.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság többségében helytállóan sorolta fel, azonban nem értékelte súlyosító körülményként a szervezett elkövetési módot és a hosszú időn keresztül történő elkövetést. A többszörös halmazat ellenére az enyhítőszakasz alkalmazásával kiszabott büntetés az I. r. és a II. r. vádlottak tekintetében eltúlzottan enyhe, így annak súlyosítása mindenképpen indokolt. Indítványozta továbbá az ügyészség, hogy az ítélőtábla a cselekmény jellegére tekintettel a II. r. vádlottat tiltsa el a könyvelői foglalkozás gyakorlásától.

Ezen túlmenően az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlottak és a védők írásban is részletesen megindokolták a fellebbezésüket.

Így **az I. r. vádlott beadványában** kiemelte, hogy a vádbeli gazdasági társaságok úgy működtek, mint egy cégcsoport, amelynek éppen az volt a lényege, hogy a tevékenységeket felosztották egymás között abból a célból, hogy a működésük eredményesebb legyen. Állította, hogy valós tevékenységet folytattak, amelynek a pénzügyi fedezete is meg volt. Az ugyanis, hogy valaki kölcsönből kezdi meg a tevékenysége finanszírozását, még nem jelenti azt, hogy egyáltalán nem akar és nem fog tényleges tevékenységet folytatni. Vitatta az elsőfokú ítéletben rögzített tényállásnak azt a megállapítását, mely szerint a készpénzforgalom mögött valós pénzmozgás nem volt. Ennek cáfolatára több tanú vallomásából idézett, amelyekből éppen az ellenkező következtetések vonhatóak le.

Kiemelte, hogy sem az APEH sem a VPOP nem vitatta, hogy a Kft. 1. szőlőt vásárolt és abból bort készített, és a többi Kft. tekintetében sem tett olyan megállapítást, hogy azok fantom cégek lettek volna, amelyek gazdasági tevékenységet nem folytattak.

Utalt arra is, hogy az APEH 40 millió forintot tartott vissza, azt nem fizette ki a részükre, ezért komoly pénzzavarba került a Kft.

Kiemelte, hogy magában a marasztaló első fokú ítéletben is megtalálhatóak azok a ténymegállapítások, amelyek az ügyletek „fiktív” voltát cáfolják, hiszen a tényállásban és az indokolásban is számtalan helyen tartalmazza az ítélet, hogy a „felvásárolt szőlő és az elkészített bor nem hagyta el a telephelyet”.

E körben kiemelte, hogy az első fokú ítéletben megállapítottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla ítélete is bizonyíték arra, hogy valós tevékenységet folytattak, hiszen ez a határozat megállapította azt, hogy az 50 ezer mázsa szőlő vásárlására vonatkozó ügylet nem volt színlelt, ezért nem semmis. Az I.r. vádlott az egyes vádpontokhoz és az egyes vádpontokra vonatkozó bizonyítékok mérlegeléséhez fűzött cáfoló és kritikai megjegyzései után végül indítványozta, hogy az ítéltábla az ellene emelt vádak alól mentse fel, mert a cselekményeket nem követte el.

**Az I. r. vádlott védője** ugyancsak a fiktív ügyletekre vonatkozó megállapításokat támadta. Álláspontja szerint erre vonatkozóan ellentmondásos és logikátlan megállapítások találhatók az ítéletben, amelyek közül több éppen a szőlő és a bor meglétét, a feldolgozás tényleges megtörténtét, és az ebből származó jövedelmet igazolja. Kiemelte, hogy a szakértői vélemények lényegében elismerték, hogy a gazdasági társaságok jelentős forgalmat bonyolítottak le egymás között. Ő is kifogásolta azt a megállapítást, amely szerint tényleges pénzmozgás nem volt a pénzügyi tranzakciók mögött, hiszen ezt több bizonyíték, tanúvallomás cáfolja. Hangsúlyozta, hogy a számlák formai hibái nem teszik a mögöttük lévő egyes ügyleteket meg nem történtté és nem is bizonyítják, az adócsalás tényét. Kiemelte továbbá, hogy a bíróság álláspontja azért is vitatható, mert a vádbeli időszakban az APEH az egyes számlákat vizsgálta és érdemi, az ügyletet megkérdőjelező kifogást nem talált. Ez pedig alapvetően megkérdőjelezi az ügyletek fiktív voltát. Ezen

túlmenően a védő az egyes vádpontokhoz is megjegyzéseket fűzött, kifogásainak lényege a fentiekhez kapcsolható.

**A II. r. vádlott** ugyancsak írásban indokolta meg a bejelentett fellebbezését. Ebben kifejtette, hogy mindig csak utasításra dolgozott, számla nélkül semmit nem állított be a könyvelésbe. Elismerte, hogy a vádban szereplő számlák alaki hibában szenvedtek ugyan, de hangsúlyozta, hogy ez a „javítható” kategóriába tartozó hibának számít és semmiképpen nem nyújt alapot olyan következtetés levonására, hogy a számla mögött lévő gazdasági esemény nem történt meg. Hangsúlyozta, hogy önálló döntési joga nem volt, véleményét nem kérték ki és valójában nem is volt mód arra, hogy a könyvelést végző személyek a tényleges történésekbe belelássanak. Azt azonban látták, hogy volt szőlő, jöttek a teherautók, volt must, majd bor, nyilvánvaló volt, hogy folyik a termelés. Előadása szerint a Kft. 2. eladása után könyvelési anyag hiányában nem is volt lehetősége az adóbevallást elkészíteni, annál is inkább mert az új tulajdonosokkal kapcsolata nem volt, továbbmenően pedig álláspontja szerint ez már nem az ő feladata volt. A CB jelű számlákkal kapcsolatosan azzal érvelt, hogy az APEH elvitte a számlatömböket, hiába kérték nem adta vissza az üreseket sem, így újat kellett venni és ez okozta a problémát. Adócsalásra azonban nem került sor, hiszen csak az egyik számlacsoportot használták fel az adóbevallás elkészítéséhez. A II.r.vádlott is kiemelte, hogy a pénzmozgások mögött ténylegesen volt pénz, erre több bizonyíték utal. Végezetül utalt arra, hogy két gyermekét és beteg édesanyját kell eltartania, kevés pénzből élnek, ami egyáltalán nem azt erősíti, hogy a vádbeli cselekményeket elkövette volna, hiszen akkor ez az életszínvonalukon is látszana.

**A II. r. vádlott védője** ugyancsak írásban indokolta meg a fellebbezését. Beadványának középpontjában az az érvelés áll, hogy a II. r. vádlottal szemben emelt vád nem felel meg a törvényes vád követelményének. A II. r. vádlottal szemben emelt vádat a vádirati tényállás többszöri módosítása ugyanis nem érintette, így irányadónak a B.1492/2001/26. számú vádirat tényállását kell tekinteni. Ebben az szerepel, hogy a II. r. vádlott azzal, hogy a vádbeli gazdasági társaságok könyvelését irányította, összehangolta, adóbevallásaikat elkészítette tevőlegesen közreműködött abban, hogy a cégek Áfát igényeljenek vissza jogtalanul, illetve adófizetési kötelezettségüket csökkentsék.

Ezzel szemben az ítéleti tényállás szerint az I. r. vádlott utasítására a II. r. vádlott az adóigazgatási azonosításra alkalmatlan számlákat a Kft.1. könyvelésébe beállította azért, hogy ezzel a Kft. az adófizetési kötelezettségét jogosulatlanul csökkentse. A II.r. vádlottnak mint könyvelőnek a banki tranzakcióról tudomása volt, jelen volt a fiktív kölcsönügyletek fiktív bizonylatolásánál, tudta, hogy nem létező kölcsönügyletekről állít ki bizonylatot.

Kiemelte a védő, hogy a vádirati tényállásban nem szerepelt, hogy a II. r. vádlottnak tudomása volt arról, hogy a számlák és a kölcsönügyletek fiktívek voltak, nem szerepel az sem, hogy a II. r. vádlott azért állította be a könyvelésbe a számlákat hogy a Kft. adófizetési kötelezettségét jogosulatlanul csökkentse. Hiányzik tehát a vádiratból a II.r. vádlottra vonatkozóan a szándékos és célzatos magatartás körülírása, ami a vád szerinti minősítés megállapításához nélkülözhetetlen.

Álláspontja szerint tehát a bíróság túlterjeszkedett a vádirati tényálláson, és a vád keretein is. Ez pedig egyben azt is jelenti, hogy a Be. 2.§ (2) bekezdésében írt feltételeknek a vád nem felel meg, mert nem szerepel benne a II. r. vádlott pontosan körül írt és büntető törvénykönyvbe ütköző magatartásának leírása.

A másodfokú bíróság a később részletesen kifejtett indokok alapján az ügyben tárgyalást tűzött ki. **Az I. r. vádlott** az elsőfokú határozat kihirdetését követően ismeretlen helyre távozott, felkutatására tett intézkedések eredménytelenek voltak. Így az I. r. vádlott tekintetében - ügyészi indítványra - a másodfokú bíróság áttért a Be. XXV. Fejezetében szabályozott eljárásra.

**A III. r. és a IV. r. vádlottak** a kitűzött tárgyaláson szabályszerű idézés ellenére nem jelentek meg. Mindkét vádlott bejelentette, hogy a tárgyaláson nem kívánnak részt venni, illetőleg az is megállapítható, hogy a terhükre nem jelentettek be fellebbezést. Így a Be. 365.§ (1) bekezdése alapján távollétükben a tárgyalás megtartható volt.

A másodfokú tárgyaláson lefolytatott bizonyítási eljárást követően az ügyész a perbeszédében az írásban benyújtott indítványát fenntartotta. Ezen túlmenően kiemelte, hogy a szakértők közül szakértő 1. álláspontja szerint a Kft. 1-nek sem eszközei, sem alkalmazottai nem voltak ahhoz, hogy a könyvelésben rögzített gazdasági eseményeket ténylegesen végrehajthassák.

Utalt szakértő 2. azon nyilatkozataira, hogy a felvásárlási jegyek dátumai alapján kizártnak tartható, hogy az 5000 tonna szőlő ténylegesen meg volt 2000. szeptember 30-án. Ezt alátámasztotta szakértő 1. véleménye is, de lényegében ennek nem mondott ellent a másodfokú bíróság által beszerzett szakvélemény megállapítása sem, hiszen a szakértők megállapítása szerint a szőlő létét sem igazolni sem cáfolni nem lehetett szakértői eszközökkel. Hasonló megállapítások tehetőek a pénzmozgások és a kölcsönügyletek tekintetében is. Összességében az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott, annak cáfolatára nem került sor a másodfokú eljárásban sem, így okszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségét. A cselekmények jogi minősítése törvényes, azonban a kiszabott büntetések az I. r. és a II.r.vádlottak tekintetében nem alkalmasak a büntetési célok elérésére, ezért annak súlyosítása indokolt. Emellett pedig szükséges a II. r. vádlottal szemben a könyvelői foglalkozástól történő eltiltás kiszabása is.

**Az I. r. vádlott védője perbeszédében** elsődlegesen bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyítottság hiányában indítványozta az I.r.vádlott felmentését. Harmadlagos indítványként pedig a törvényi minimumban meghatározott és a legrövidebb időtartamra felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására tett indítványt arra az esetre, ha a másodfokú bíróság a védelem álláspontjával szemben az I. r. vádlott bűnösségét megállapítaná.

Érvelése szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás során nem nyert bizonyítást, hogy a vádlottak a bűncselekményeket elkövették. Hangsúlyozta, hogy az akkor hatályos jogszabályok (1990. évi XCI. törvény, 1991. évi XVIII. Törvény) szerint semmi olyat



nem követtek el, amit a jogszabályok kifejezetten megtiltottak volna. Igazolja a bor létét, hogy a moratórium ideje alatt a fokozott hatósági ellenőrzések alkalmával a borral kapcsolatos, és egyben a származását is igazoló nyilvántartásokat fel kellett mutatni, és azokat ellenőrizték. A borral kapcsolatos mennyiségi eltérésre megfelelő magyarázatot ad a 21/2000.(V.18)FVM-PM. rendeletben szabályozott veszteségnormákkal kapcsolatos rendelkezés, hisz a hiány nem volt több mint a megengedett 7 % veszteség. Súlyos hiányossága volt a nyomozásnak, hogy a KNYHZ-t, annak adat tartalmát nem vizsgálta, pedig ez a borral kapcsolatosan a legfontosabb bizonylat. Kiemelte, hogyha ténylegesen adócsalás lett volna a vádlottak célja, akkor nyilvánvalóan nem követik el azt az alapvető hibát, hogy az adóbevallásokat késedelmesen nyújtják be, és ezzel felhívják magukra a figyelmet, hanem pontosan, határidőre teljesítik azt. A szőlőfelvásárlás tényét az APEH elfogadta, az ehhez kapcsolódó hozamszámítás sem esett kifogás alá.

Hangsúlyozta, hogy a bor létéről a VPOP megkapta az igazolásokat, azokat nem kifogásolta, így érthetetlen az elsőfokú ítélet ezzel kapcsolatos ténymegállapítása is. A védő álláspontja szerint nem nyert bizonyítást, hogy a készpénzforgalom mögött nem volt ténylegesen pénzmozgás. Ezzel kapcsolatosan kiemelte, hogy az APEH vagyonosodási vizsgálatot folytatott az I. r. vádlottal szemben és az nyert bizonyítást, hogy volt vagyona, és volt pénz a Kft. működtetésére is. A bizonylatok hiányosságával kapcsolatosan utalt arra, hogy az APEH akkor járt volna helyesen el, ha mulasztási bírságot szab ki, mert ezzel elejét vehette volna a további hiányosságoknak, de ezzel a jogával nem élt. A borkészlet meglétével kapcsolatosan kiemelte az akkor hatályos 32/2000. és a 71/1998. APEH állásfoglalásokat, amelyek szerint ez kizárólag számviteli kérdés. Utalt arra is, hogy 70 km-s távolságon belül nem volt kötelező a borkísérő okmány kiállítása sem és figyelmen kívül maradt, hogy jelen ügyben adóraktárak közötti forgalomról volt szó, amely egészen más bizonylatolási rendszert követel meg. Ezzel kapcsolatosan a nyomozás során a szakértők egyáltalán nem nyilatkoztak, ennek vizsgálata elmaradt. Összességében álláspontja szerint a vádlottak bűnösségének bizonyítása nem történt meg, ezért az I. r. vádlott felmentésére tett indítványt.

**A II. r. vádlott védője perbeszédében** a Be. 6.§ (3) bekezdésének a) pontja szerinti bűncselekmény hiányában történő felmentést indítványozta. A Be. 2.§ (2) bekezdése egyértelműen meghatározza ugyanis, hogy mikor törvényes a vád, és mikor nem. Annak van döntő jelentősége, hogy a vádiratban pontosan körülírt magatartás miatt kell folynia az eljárásnak, olyan cselekmény miatt, amely a Btk.-ba ütközik. További feltétel azonban, hogy a vádnak a tudattartalomra is utalnia kell, de jelen vádiratban sem az egyik, sem a másik nem szerepel. Ezzel kapcsolatosan az írásbeli beadványát fenntartotta. Másodlagosan a Be. 6.§ (3) bekezdés b./ pontja alapján indítványozta a II. r. vádlott felmentését a másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként. Kiemelte, hogy bár szakértő 2. szakértőasszony a másodfokú tárgyaláson az új szakvélemény megállapításaival egyetértett csakúgy, mint szakértő 1. úr, azonban a nyomozati eljárás során nem ezt írták le. Az öt szakértő egybehangzó nyilatkozatára figyelemmel a másodfokon beszerzett szakvéleményt kell irányadónak tekinteni, és ennek alapján csak a II. r. vádlott

felmentésének lehet helye. Kiemelte ezen túlmenően, hogy a II. r. vádlott szerepét életszerűen, a maga helyén kell értékelni. A II. r. vádlott, mint könyvelő megkapta az iratokat, özönlöttek a beszállítók, tette a dolgát. A számviteli fegyelmet megsértette ugyan, de azt nem lehet bizonyítani, hogy tettesként vagy részesként célzatosan részt vett volna a bűncselekmény elkövetésében. Örült, hogy van munkája, és továbbra is szeretné azt gyakorolni, hisz három eltartottról kell gondoskodnia.

A védő harmadlagos indítványt nem terjesztett elő, ugyanakkor álláspontja szerint a kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésére lehetőség van abban az esetben is, ha a másodfokú bíróság a II.r. vádlott bűnösségét megállapítja. Ezt kívánná a belső arányosság is, hisz cselekvőse a III. r. vádlott cselekményével összevethető és ahhoz igazítható. Ezért a foglalkozásától eltiltani sem indokolt, hisz 30 éve könyvelő, soha nem volt olyan szabálytalansága, vagy hanyagsága, amelynek akár fegyelmi felelősségre vonás lett volna az eredménye.

**A II. r. vádlott felszólalásában** ártatlanságát hangsúlyozta. Előadta továbbá, hogy gerincsérvvvel rendszeres orvosi kezelésre jár.

**A III.r, a IV. r. és az V. r. vádlott védője** perbeszédében kiemelte, hogy a II. r. vádlott másodfokú tárgyaláson tett vallomása a védenői büntetőjogi felelőssége szempontjából alapvető jelentőséggel bír. A II. r. vádlott elmondta ugyanis, hogy az általa lekönyvelt bizonylatok kb. 80%-át az I. r. vádlott adta át a részére, és talán 20% volt az, amit a többi ügyvezetőtől kapott. Ez az előadása azonban olyan újdonság, amely perdöntő akkor, ha a felmentésre irányuló indítványnak a bíróság nem adna helyt. Kiemelte a védő, hogy ebből a szempontból ugyanis soha senki nem vizsgálta a jelen eljárásban azt, hogy az egyes Áfa-elszámolásokkal kapcsolatos bizonylatokat ki írta alá, hisz ebből lehetne kétséget kizáróan következtetni arra, hogy ki tudott arról, hogy ezek a bizonylatok az Áfa elszámolása körében felhasználásra kerülnek a későbbiekben. Ezért kiemelt jelentőséggel bír az a tény, hogy a gazdasági társaságok által kibocsátott és befogadott bizonylatokról az aláírás hiányzik, és azt sem lehet tudni, hogy ki töltötte ki azokat. Hangsúlyozta, hogy azt sem vizsgálta senki, hogy az egyes adóbevallásokat ki írta alá ténylegesen. A II.r. vádlott a hiányos bizonylatokat lekönyvelte, az Áfa-bevallásokat elkészítette, ám ezeket a bizonylatokat az ügyvezetők nem írták alá, és az adóbevallások ezeknek a hiányos bizonylatoknak az alapján kerültek az adóhivatalba, miközben azt senki sem tudja, hogy kinek az aláírása volt a bevallásokon.

Hangsúlyozta, hogy nem volt tilos átutalás helyett készpénzben teljesíteni a fizetéseket, és az sem, hogy a befizetett összeget azonnal fel is vette. Abban az időben nem volt ritka, hogy nagy mennyiségű készpénz cserélt gazdát akár a búzaföld mellett. A másodfokú tárgyaláson meghallgatott valamennyi szakértő elismerte, hogy a társaságok gazdasági tevékenységet folytattak. Hangsúlyozta, hogy különös módon az első fokú bíróság kizárólag a vádlottak terhére szóló bizonyítékokat értékelte és nem elemezte azokat a bizonyítékokat, amelyek a vádlottak védekezését támasztották alá, ami pedig súlyos megsértése a mérlegelési és indokolási kötelezettségnek. Végezetül hangsúlyozta azt is, hogy 5 millió kg szőlőből kb. 150 kamion bor állítható elő, ami olyan hatalmas mennyiség, hogy ilyen

mennyiségű áru hiánya, „fantomként” való létezése nem kerülheti el az abban az időben egyébként is sűrűbb ellenőrzés során a hatóságok figyelmét. Mindezekre tekintettel elsősorban bűncselekmény hiányában, másodsorban bebizonyítottág hiányában indítványozta a védenecinek felmentését. Harmadlagosan indítványozta, hogy az első fokú ítéletet a másodfokú bíróság helyezze hatályon kívül, és a megismételt eljárásban írja elő annak részletes vizsgálatát, hogy az adóbevallások elkészítéséhez szükséges bizonylatok aláírásának, kitöltésének melyek voltak a pontos körülményei.

**Az V. r. vádlott felszólalásában** előadta, hogy jelenleg a Cég 1-nél dolgozik, havi jövedelme 120.000 forint.

**A VII. r. vádlott védője** hangsúlyozta, hogy a VII.r. vádlott később vette meg a számlatömböt, mint, ami a számlán keltezésként fel lett tüntetve. Kétségtelen, hogy ezért ez hibás számla, de ez nem egyenlő a fiktivitással. A vádlott cége szabadforgalomban is értékesített bort, azzal kereskedett. Mivel az általa vásárolt bor a Kft. 2. adóraktárában volt, nyilvánvaló az is, hogy ezekkel a gazdasági társaságokkal volt kapcsolata. Az összes forgalma elérte az 1 millió 700 ezer litert, amelyből, csak 300 ezer litert érint a vád. A leglényegesebb azonban álláspontja szerint, hogy a számlatömb későbbi vásárlásának tényéről, csak a számla kibocsátójának lehetett tudomása, ahhoz a befogadónak semmi köze. Éppen ezért megalapozatlan, hogy emiatt a VII. r. vádlottat elítéljék. Mivel álláspontja szerint a VII. r. vádlott bűnössége nem nyert bizonyítást, ezért felmentését indítványozta. Másodlagosan előterjesztett kérelmében a kiszabott pénzbüntetés jelentős enyhítését indítványozta, kiemelve, hogy a kiszabott pénzbüntetés összege a VII. r. vádlott egy éves jövedelme.

**A VII. r. vádlott felszólalásában** előadta, hogy jelenlegi jövedelme 70.500 forint. Egyebekben csatlakozott a védője által előadottakhoz.

A bejelentett fellebbezések közül a vádlotti és védői fellebbezések bizonyultak eredményesnek.

A kétirányú fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az ítélőtábla az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során elsődlegesen megvizsgálta a II. r. vádlott védőjének a vád törvényességével kapcsolatos érvelését és megállapította, hogy a védői okfejtés nem helytálló.

Kétségtelen, hogy a vádirati tényállásban a II. r. vádlottra vonatkozóan kifejezetten nem szerepel olyan megállapítás, hogy tudott a fiktív ügyletekről, és így a lekönyvelt számlák valótlan tartalmáról. Mindössze azt tartalmazza a vádirat, hogy a II. r. vádlott irányította, összehangolta a cégek könyvelését, a számlák és bizonylatok kiállítását és így tevőlegesen közreműködött abban, hogy a cégek Áfát igényeljenek vissza jogtalanul.

A Be. 605. § (2) bekezdése értelmében a büntetőeljárási törvény hatálybalépésekor folyamatban levő büntetőeljárásban az azt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másképp szabályozta.

A Be. 2.§ (2) bekezdését érintő törvénymódosítás - a 2006. évi LI. törvény 1.§-a - 2006. év július hó 1. napján lépett hatályba.

Az előzőekre figyelemmel az ítéltáblának abban kellett állást foglalnia, hogy az említett törvénymódosítás előtt 2003. július 18. napján benyújtott vádirat az akkor hatályos büntetőeljárási törvénynek megfelel-e, alapul szolgálhat-e a II. r. vádlottal szembeni bírósági eljárás lefolytatására.

Az ítéltábla e körben úgy foglalt állást, hogy az Egri Városi Ügyészség B.1492/2001/26. számú vádirata a benyújtásának időpontjában a II. r. vádlott tekintetében megfelelt az akkor hatályos büntetőeljárási törvény, illetve az akkor irányadó bírói gyakorlat által elvártaknak, bár nem vitásan lényeges körülmények vonatkozásában nem írta le pontosan a II. r. vádlott cselekményeit, és nem jelölte meg azokat a számlákat, okiratokat, illetve körülményeket, amelyhez a vád tárgyává tett adócsalások konkrétan kapcsolhatók. Ugyanakkor a vádirat a II. r. vádlottra vonatkozó tényállást megelőzően részletesen leírja a fiktív kölcsön ügyleteket. Tartalmazza, hogy a Kft. 1. ténylegesen nem végzett gazdasági tevékenységet, feladata az volt, hogy számlákat bocsásson ki és fogadjon be a „az I. r. vádlott” cégektől, illetve hogy a Kft. 2. tevékenységét a Kft. 1. nevében dokumentálják. Ilyen körülmények között pedig a „jogosulatlan” Áfa visszaigénylésre illetve az adófizetés mértékének csökkentésében való tevékeny közreműködésre történő utalás alapján kiolvasható a vádiratból a II. r. vádlott vád tárgyává tett tevékenysége (BH.2007.78; BH.2007.38.).

Ezért az ítéltábla álláspontja szerint a II. r. vádlott védőjének a vád törvényességével kapcsolatos érvelése nem foghat helyt.

A felülbírálat során észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság bár követte a megismételt eljárás során a hatályon kívül helyező határozat előírásait, és eljárása során a Be. szabályait döntően betartotta ugyan, azonban kisebb eljárási szabályt vétett, amikor nem tette tárgyalás anyagává a Fővárosi Ítéltábla 10.GF.41.535/2003/7. számú határozatát. Az is megállapítható, hogy ennek mellőzését határozatában meg sem indokolta, annak ellenére, hogy erre vonatkozóan az I. r. vádlott és védője is indítványt terjesztett elő, mivel a védekezésük lényeges részét képezte annak igazolása, hogy az 5 millió kg szőlő felvásárlása ténylegesen megtörtént.

Ezen túlmenően a tárgyalás előkészítése során a bírósághoz érkezett a II. r. vádlott írásbeli beadványa, amelyben előadta, hogy a másodfokú eljárás során részletes vallomást kíván tenni.

A II. r. vádlott, mint a vádbeli cégek könyvelésének irányítója ugyanis, nyilvánvalóan valamennyi vádlottal kapcsolatban állt, szerepe igen jelentősnek mondható az ügyben, így vallomásának esetleges tartalma nem kizárható módon szükségessé tehetette a többi vádlottal történő szembesítését is.

Ugyancsak még a tárgyalás előtti szakaszban döntött az ítéltábla új igazságügyi adó- és könyvszakértői vélemény beszerzéséről is.

A szakvélemény beszerzését az indokolta, hogy bár az alapeljárások során három szakvélemény készült és azok kiegészítésére is sor került, azonban e szakvélemények annak ellenére, hogy csak a vád egy-egy részselekményét vizsgálták, olyan általános ténymegállapításokat tettek és olyan következtetéseket is levontak az egyes gazdasági társaságokra, azok tevékenységére és a közöttük fennálló együttműködésre vonatkozóan, amelyek a szakvéleményben rögzítettekben nem következtek. Ekként a rendelkezésre álló iratok tartalmával részben ellentétben álltak és mindezen túlmenően hiányzott az APEH és a VPOP vizsgálati anyagainak és határozatainak a részletes feldolgozása is.

Az is megállapítható volt, hogy éppen e szakvélemények alapján az elsőfokú ítélet az egyes cégek működésére vonatkozóan önellentmondásos ténymegállapításokat tett hol az egyik, hol pedig a másik illetve harmadik szakvélemény adataira hivatkozva. E megállapítások egymással és több esetben az elsőfokú bíróság által levont következtetésekkel is ellentétben álltak.

A másodfokú bíróság az újabb szakvélemény elkészítésére szakértő 3. igazságügyi adó-, járulék-, könyv-, pénz- és tőkepiaci szakértőt, valamint szakértő 4. igazságügyi adószakértőt rendelte ki.

A fent kifejtettek indokolták tehát, hogy a másodfokú bíróság a Be. 353.§ (1) és (2) bekezdése illetve a Be. 363.§ (2) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tűzött ki és bizonyítás felvételét rendelte el.

A tárgyaláson meghallgatta a II. r. vádlottat, a Be. 301.§ (3) bekezdése alapján ismertette a Fővárosi Ítéltábla 10.GF.41.535/2003/7. számú határozatát, ismertette a beszerzett könyvszakértői véleményt, az alapeljárásban már szakvéleményt adó szakértő 1., szakértő 2., szakértő 5. és szakértő 6. igazságügyi szakértők jelenlétében hallgatta meg szakértő 3. és szakértő 4. szakértőket, hogy a szakvélemények között fellelhető különbségek, ellentmondások okát tisztázza, illetve azokat feloldja.

A II. r. vádlott az időközben az ítéltáblához eljuttatott beadványában írtakkal lényegében azonos tartalmú vallomást tett. Elismerte, hogy utasításra cselekedett, elismerte, hogy a könyveléseket részben ő végezte, részben irányította, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a számlák fiktív voltáról nem volt és nem is lehetett tudomása, mert a konkrét ügyekbe nem avatkozott bele, azokat teljes terjedelmében nem látta át, arra pedig végképp nem volt lehetősége, hogy a gazdasági ügyleteket felülbírálja. Az I. r. vádlott utasítására végezte a többi cég könyvelését is, a könyvelési anyagot többségében ugyancsak az I.r. vádlottól kapta, de hozott számlákat a többi ügyvezető is. Határozottan állította, hogy látta a szőlőt, a teherautókat, a feldolgozás folyamatát, vagyis, azt hogy a telepen folyt munka, de a konkrét részletekről nem volt tudomása. Kiemelte, hogy a számlák hiányosságait

szóvá tette ugyan az I. r. vádlottnak, aki azonban ezzel nem törődött, hanem utasította őt, hogy a könyvelést végezze el. Szüksége volt a pénzre, a munkahelyre, ezért nem tehetett mást, mint azt, hogy teljesítette az utasításokat. Kiemelte, hogy a jövedéki termékkel kapcsolatos nyilvántartásokat nem ő végezte, hanem egy kifejezetten erre a munkára felvett személy.

A másodfokú bíróság az II. r. vádlottnak a fenti védekezését nem fogadta el.

A másodfokú bíróság előjáróban csak annyit rögzít, hogy a II. r. vádlottnak az egyes bűncselekmények alóli felmentésének indoka nem a másodfokú eljárás során előterjesztett fenti védekezése volt.

A másodfokú bíróság szakértő 3. és szakértő 4. adó- és könyvszakértőket, szakértő 1., szakértő 2., szakértő 5 és szakértő 6. igazságügyi könyvszakértők jelenlétében hallgatta meg.

A másodfokú eljárásban beszerzett szakvélemény és az alapeljárásokban készített szakvélemények között alapvető különbségként jelentkezett, hogy míg a szakértő 1., szakértő 2. és szakértő 5. szakértők az általuk vizsgált területekkel kapcsolatosan egyértelműen levonták azt a következtetést, hogy a vád tárgyává tett ügyletek mögött valós teljesítés, tényleges gazdasági esemény nem volt, addig szakértő 3. és szakértő 4. szakértők határozottan állították, hogy a könyvszakértői vizsgálat alapján egyértelműen megállapítható, hogy a gazdasági társaságok tényleges gazdasági tevékenységet folytattak, volt szőlő és volt bor, a feldolgozás folyamata nyomon követhető, azonban a mennyiségre vonatkozóan a hiányos könyvszakértői anyag miatt határozott és pontos megállapítások ma már nem tehetők. A másodfokú tárgyaláson végül ezzel a megállapítással valamennyi szakértő egyetértett. Szakértő 1., szakértő 2. és szakértő 5. szakértő is azt hangsúlyozta, hogy a nyomozati szakban és a tárgyaláson is csak a hatóságok által a rendelkezésükre bocsátott anyag alapján, kizárólag csak a feltett kérdésekre válaszoltak. Elismerték, hogy a rendelkezésükre bocsátott könyvelési anyag és Áfa analitika hiányos volt, a gazdasági társaságok teljes tevékenységét megalapozottan nem is vizsgálták, és a szakvéleményeikben rögzített megállapítások többnyire következtetések, feltételezések voltak. Végül azonban egyetértettek abban, hogy a tényleges gazdasági eseményeket könyvszakértői eszközökkel cáfolni nem lehet. Ugyanakkor egyetértés volt a szakértők között abban is, hogy a számlák, és a könyvelés hiányosságai miatt az egyes gazdasági események gyanúsak voltak, és alapot adtak a vádlottak által folytatott tevékenység megkérdőjelezésére. Összességében az egyes vádbeli cselekmények tekintetében valamennyi szakértő egységesen elfogadta a szakértő 3. és szakértő 4. által elkészített szakvélemény megállapításait, amelyek az ítélet tábla határozatának indokolásában nyernek részletes kifejtést.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a tényállás pontosítása, kiegészítése, és kijavítása során is a másodfokú eljárásban készült szakvélemény adatait fogadta el irányadónak.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárás során felvett bizonyítás eredményeként, - figyelemmel a vádlottak másodfokú eljárásban tett nyilatkozataira is - a tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján a következők szerint helyesbíti, javítja, illetve egészíti ki:

A II. r. vádlott személyi körülményeire vonatkozóan kiegészíti a tényállást azzal, hogy jelenleg beteg édesanyjáról és két gyermekének eltartásáról gondoskodik, az általa alapított könyvelési cég ügyvezetője, gerincsérvvel kezelik (44. sorszámú másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal).

Az V.r. vádlott a Cég 1-nél. alkalmazásában dolgozik, havi jövedelme 120.000 forint (44. sorszámú másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv 14. oldal).

A VII.r. vádlott havi jövedelme 70.500 forint (44. sorszámú másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv 16. oldal).

Az első fokú ítélet 14. oldal első bekezdés első mondatát kiegészíti azzal, hogy ez a szoros gazdasági együttműködés a társaságok között már a korábbi években is fenn állt.

14. oldal első bekezdés első mondata után a következőket illeszti be :

Az 1999-es évre vonatkozó adatok az alábbiak:

A Kft. 3, a Kft. 4. részére 1999. augusztus 16-án 45.000 q szőlő beszerzését, feldolgozását, kezelését vállalta;

1999. augusztus 16-án a Kft. 5. teljesen új szőlőfeldolgozó gépsort adott bérbe a Kft 4.-nek az 1999. évi szüretre;

1999. augusztus. 16. napja Kft. 2. 30.000 hl tároló-helyet adott bérbe a Kft.4-nek;

1999. november 30.-án a Kft.4. 31.700 hl bort adott el a Kft. 2.-nek;

1999. december 28.-án Kft. 2. tárolótartályokat adott bérbe a Kft.4. -nek.;

1999. december 28. napján a Kft. 4. megbízási szerződést kötött a Kft. 6-al a tulajdonában álló borok kezelésére;

2000. május 3. napján a Kft. 5., a Kft. 2. és a Kft. 7. között létrejött egy szerződés, mely szerint - mivel körbetartozás volt közöttük - a Kft. 5. a Kft. 7. helyett kifizeti a tartozást a Kft. 2. felé.

Ez a szoros együttműködés a gazdasági társaságok között a 2000. és a 2001. évben is folytatódott és azt eredményezte, hogy 10 szőlőtermeléssel, feldolgozással, borkészítéssel, tárolással és eladással foglalkozó, egymással amúgy is szoros kapcsolatban álló céget, - melyek között a fenti Kft.-k is szerepeltek - az I.r. vádlott holdingszerűen működő cégbirodalommá szervezte 2000. évben.

A cégek 2000. évre vonatkozó szoros együtt működését igazoló tények az alábbiak:

Kft. 1. a Kft. 2-től az alábbi időpontokban vásárolt bort és szőlőt:

Bor

Számla

Kelte

mennyiség  
(liter)

bruttó összeg (Ft)

|           |            |         |            |
|-----------|------------|---------|------------|
| D 0675209 | 2000.05.31 | 40.443  | 4.376.944  |
| D 0675213 | 2000.06.30 | 116.000 | 12.876.000 |
| D 0675214 | 2000.06.30 | 60.864  | 6.502.558  |
| CS 003930 | 2000.07.03 | 87.825  | 8.305.575  |
| CS 003931 | 2000.07.21 | 107.921 | 10.032.607 |
| CS 003939 | 2000.07.31 | 86.902  | 27.984.304 |
| CS 003943 | 2000.09.01 | 18.145  | 1.927.906  |

Szőlő

| Számla    | Kelte      | mennyiség (kg) | bruttó összeg (Ft) |
|-----------|------------|----------------|--------------------|
| CS 003946 | 2000.09.30 | 5.000.000      | 390.880.000        |

A Kft.- k közül az alábbiak nyújtottak különböző szolgáltatásokat a Kft. 2. részére

| Számla     | Kelte          | Szolgáltató | bruttó összeg ( Ft ) |
|------------|----------------|-------------|----------------------|
| CB 0001767 | 2000.09.30. 5. | 140.000.000 |                      |
| D 0098321  | 2001.02.01.6.  | 49.600.000  |                      |
| CB 0165701 | 2001.02.01.2.  | 30.684.989  |                      |

A Kft. 1. is kapcsolatban állt a többi társasággal, részükre bort adott el az alábbi időpontokban, mennyiségben és értékben:

| Vevő   | Teljesítés     | Számla    | Mennyiség<br>(liter) | Bruttó ár (Ft) |
|--------|----------------|-----------|----------------------|----------------|
| Kft.8. | 2000.11.3<br>0 | 99 260    | 12 323 375           |                |
| Kft.8  | 2000.12.2<br>0 | 214 525   | 26 479 269           |                |
| Kft 2. | 2000.12.2<br>0 | 1 030 300 | 138 750              |                |
| Kft 2. | 2000.12.2<br>0 | 52 990    | 13 247 500           |                |
| Kft.2  | 2000.12.2<br>0 | 912 036   | 205 850              |                |
| Kft.2  | 2001.01.3<br>1 | 340 797   | 40 278 754           |                |
| Kft.2  | 2001.01.3<br>1 | 1 447 193 | 570 096              |                |

A Kft. 2. részére az alábbi Kft.-k szállítottak különböző árukat: (Kft. 1. nélkül)

| Társaság | Bruttó (Ft) | beszerzések<br>száma | jellemző beszerzések                              |
|----------|-------------|----------------------|---------------------------------------------------|
| Kft. 9.  | 44.582.646  | 3 db                 | bor                                               |
| Kft. 5.  | 9.924.303   | 1 db                 | huzal                                             |
| Kft. 9.  | 26.814.556  | 1 db                 | mezőgazdasági szolgáltatás                        |
| Kft. 7.  | 31.189.111  | 9 db                 | huzal, oszlop, zsineg, egyéb<br>borászati anyagok |



míg az alábbi Kft.-k részére a Kft. 2. végzett értékesítéseket az alábbiak szerint. (Kft. 1. nélkül)

| Társaság | Bruttó (Ft) | Értékesítések száma | jellemző értékesítések     |
|----------|-------------|---------------------|----------------------------|
| KFt. 8.  | 185.198.303 | 11 db               | bor eladás                 |
| Kft. 5.  | 28.175.800  | 2 db                | szőlő feldolgozás, oltvány |
| Kft. 9.  | 2.465.138   | 1 db                | göngyöleg                  |
| Kft. 5   | 2.000.000   | 1 db                | tégla, anyag               |
| Kft. 3.  | 15.040.778  | 1 db                | szőlő feldolgozás          |
| Kft. 6.  | 127.967.616 | 10 db               | bor eladás                 |
| Kft. 5.  | 30.285.000  | 1 db                | szőlő feldolgozás          |
| Kft.4.   | 24.509.836  | 4 db                | bor eladás, bértárolás     |

A Kft. 7. gazdasági kapcsolatai ugyancsak kiterjedtek voltak. Így a fenti időszakban vásárolt a Kft. 2-től két alkalommal drótot, oszlopokat illetve bérleti díjat egyenlített ki összesen 49.892.875 Ft értékben, illetve szerződési kötelezettségét teljesítette a Kft. 3. felé kötbér és minőségi kifogás címén két alkalommal 18.662.000 Ft értékben.

Ugyanakkor a Kft. 7 az alábbi gazdasági társaságok felé a következő eladásokat teljesítette:

| Társaság | Bruttó (Ft) | Értékesítések száma | jellemző értékesítések                         |
|----------|-------------|---------------------|------------------------------------------------|
| Kft. 8   | 2.396.679   | 1 db                | Javítási költség                               |
| Kft. 5.  | 36.773.650  | 3 db                | fémoszlop, drót, mezőgazdasági szolgáltatás    |
| Kft. 9   | 18.841.099  | 3 db                | növényvédő szer, göngyöleg, építő anyag        |
| Kft. 2.  | 31.189.111  | 9 db                | huzal, oszlop, zsinag, egyéb borászati anyagok |
| Kft. 3.  | 15.927.600  | 4 db                | borászati anyagok                              |
| Kft. 6.  | 5.000.000   | 1 db                | palackozó gépsor                               |
| Kft. 5.  | 100.000.000 | 1 db                | „szolgáltatás”                                 |
| Kft. 1.  | 285.000     | 1 db                | szereles                                       |
| Kft. 4.  | 625.000     | 1 db                |                                                |

A Kft. 4.. pedig az alábbi társaságoktól vásárolt :

| Társaság | Bruttó (Ft) | beszerzések száma | jellemző beszerzések   |
|----------|-------------|-------------------|------------------------|
| KFt. 3   | 7.528.400   | 2 db              | bor eladás, bértárolás |
| Kft. 2.  | 24.509.836  | 4 db              | bor eladás, bértárolás |
| Kft. 6.  | 3.510.221   | 1 db              | „szolgáltatás”         |
| Kft. 7.  | 625.000     | 1 db              |                        |

A Kft.8, a Kft. 4, a Kft.5, a Kft. 3, a Kft. 6 ugyancsak gazdasági kapcsolatban állt egymással azonban a lebonyolított gazdasági események lényegesen kisebb értékűek, volumenűek voltak.

A hatályos számviteli és különböző adójogszabályok értelmében a fenti társaságok a kettős könyvvitel szabályai szerinti bizonylatolásra voltak kötelezettek (szakértő 3. és 4. szakvélemény).

A 14. oldal első bekezdésének második mondatát az alábbiakkal egészíti ki:

Valamennyi gazdasági társaság könyvelését egy idő után az I. r. vádlott utasítására a mérlegképes könyvelői szakképzettséggel rendelkező a II. r. vádlott irányításával az Cím 1. szám alatt végezték. A könyvelési feladatokat a II. r. vádlott Tanú 1-el együtt látta el, annak ellenére, hogy Tanú 1. a Kft. 3. alkalmazásában állt. A könyvelésre szánt anyagot, bizonylatokat az egyes cégek ügyvezetői, vagy maga Az I. r. vádlott adta át a könyvelést végző személyeknek (II.r. vádlott másodfokú tárgyalási nyilatkozata).

A 14. oldal 2. bekezdés első és második mondata helyére a következőt illeszti:

A társaságok a vádbeli időszakban jelentős készpénzforgalmat bonyolítottak egymás között és a különböző bankok felé is, ugyanis jellemzően a banki átutalás helyett a készpénzes kiegyenlítési formát választották. A be- és kifizetések könyvelése minden esetben megtörtént ugyan, azonban az ehhez kapcsolódó bizonylatolás nem felelt meg a jogszabályi előírásoknak.

A számlákról ugyanis több esetben hiányzott az aláírás és a kiállításuk időpontja se felelt meg a pénz átvételét igazoló elismervényen feltüntetett időpontoknak (szakértő 3. és 4. szakvélemény).

A 14. oldal 3. bekezdés első mondatának második részét és az utolsó mondatot a tényállásból kirekeszti.

A 14. oldal 4. bekezdés első mondata helyére a következőket illeszti.

Az I. r. vádlott - mint a gazdasági társaságok irányítója, és tevékenységük összehangolója - többnyire maga szerkesztette és készítette az egyes gazdasági események háttérét alátámasztó okiratokat, megbízási szerződéseket, bérleti szerződéseket, megvalósulási jegyzőkönyveket is.

A 14. oldal 4. bekezdése után a következőket illeszti:

2000. február 1. napjától a bor is jövedéki termék lett, így vonatkoztak rá az 1997. évi CIII. törvény, a 35/1997.(XI.26) PM rendelet valamint a 21/2000.(V.18.) FVM-PM rendelet rendelkezései.

Mindez a számviteli előírásokon túlmutató nyilvántartási és adatszolgáltatási kötelezettségekkel járt.

A jövedéki termékekre vonatkozó okmányok kiállításához a meglévő óbor eredetét, származását ugyanis igazolni kellett és ez az előírás vonatkozott a később

elkészített borokra is. A termelők illetve feldolgozók által bejelentett készlet eredetét fajtára, minőségre stb. lebontva kellett bejelenteni, ennek alapján vették a készletet nyilvántartásba és ettől kezdve ennek alapján folyt a készlet és a nyilvántartás ellenőrzése is.

A megváltozott, megnövekedett és bonyolultabb adminisztrációra, valamint a gyakori ellenőrzésekre is tekintettel 2000. augusztusától az I. r. vádlott „birodalomban” a jövedéki ügyintézésre külön alkalmazottat foglalkoztattak, így a jövedéki nyilvántartás elvégzése nem a II.r. vádlott feladata volt.

Az időközben életbelépett jövedéki törvény módosítására tekintettel 2000.

augusztus 1. napját követően rendszeresen először heti, majd havi ellenőrzést tartott a VPOP, illetve a vámhivatal a Cím 1. telephelyen, azonban e vizsgálatok dokumentumai teljes körűen nem lelhetők fel. Emellett a vádbeli időszakban az APEH is több vizsgálatot folytatott.

A rendelkezésre álló iratok alapján az ellenőrzések időpontjai és a vizsgálat adatai a következők:

Kft.2. sorszám: 13, Dátum: 2002.12.23

A vámhivatal a Kft. 2-nél 2000.09.01. és 2000.12.31. közötti időszakra vonatkozóan utólagos (megszakítással 2001.05.22-től 2002.12.31-ig zajlott a vizsgálat) ellenőrzést tartott, amely lényeges hiányosságot nem tárt fel. A bor mennyiségét - vele egyezően a szőlő mennyiségét és eredetét - elfogadták.

Hasonlóan augusztus 1-től előbb heti, majd havi ellenőrzést végzett a VPOP a Kft.1-nél is. Ennek során komolyabb hiányosságot ugyancsak nem tártak fel.

Az APEH is ellenőrzést tartott ebben az időszakban több alkalommal a Kft.1-nél. A vizsgálatok időpontjai a következők voltak:

APEH, Kft.1, sorszám:2, Dátum: 2000.11.01.

APEH, Kft.1, sorszám:3, Dátum: 2000.11.29.

APEH, Kft.1, sorszám:4, Dátum: 2000.12.07.

APEH, Kft.1, sorszám:5, Dátum: 2000.12.18.

APEH, Kft.1, sorszám:6, Dátum: 2001.02.14.

APEH, Kft.1, sorszám:7, Dátum: 2001.02.15.

APEH, Kft.1, sorszám:8, Dátum: 2001.02.28.

APEH, Kft.1, sorszám:9, Dátum: 2001.03.21

Az ellenőrzések a mindenkori készletet, annak eredetét, mennyiségét, ezen túlmenően az adóraktárakat, a bértárolást, a bor szállítását és értékesítését és az ehhez kapcsolódó dokumentációt is érintették.

Vizsgálták a város 1-ben lévő adóraktárt, annak forgalmát, az ott tárolt bor mennyiségét is.

Ezek az ellenőrzések kisebb, elsődlegesen adminisztratív hiányosságokat feltártak ugyan, azonban a tárolt illetve értékesített bor létét és mennyiségét, illetve a szőlő eredetét és mennyiségét elfogadták.

A 14. oldal utolsó bekezdése után a következő bekezdéseket illeszti:

Bár a cég ügyvezetője a III.r. vádlott volt, valójában azonban helyette ténylegesen

az I.r. vádlott irányította a Kft.-t, míg a cég meghatározó üzleti partnere a Kft. 2. volt. A Kft. könyvelését a II.r. vádlott szakmai irányításával, az I.r. utasítása alapján ugyancsak a Cím 1. szám alatt, a „az I.r. vádlott cégbirodalom” székhelyén végezték.

A Kft. tevékenysége alapvetően annak a bornak az értékesítését jelentette, melyet a Kft. a vásárolt szőlőből állíttatott elő, mivel sem elegendő alkalmazottja, sem saját felszerelése nem volt az önálló szőlőfeldolgozáshoz.

A Kft. a szőlőt jellemzően Heves, Borsod, Szolnok és Hajdú-Bihar Megye környékéről szerezte illetve szerezte be.

Mivel a Kft.-nek alkalmazottja nem volt, ezért a szőlő beszerzését, feldolgozását, tárolását, értékesítését és mindezek adminisztrálását is csak mással végeztethette el.

Ennek megfelelően a Kft.1. 2000. augusztus 4. napján szerződést kötött a Kft.5-el az alábbi tevékenységek elvégzésére:

„A megbízó szándékában áll 45-55 ezer q egri borvidéken termett szőlő megvásárlása, amelyből 15 ezer q mindenképpen kék szőlő lesz. A VER-VIN Kft. köteles a szőlő beszerzését, majd annak feldolgozását megszervezni.

Ebbe tartozik a zúzás, bogyózás, sajtolás kénezés, fejtés, az alapanyagok hűtése, melegítése, irányított erjesztése, az ehhez szükséges falesztő és enzim beszerzése, és alkalmazása, tárolótér bérlete és hosszú távú biztosítása, a betárolt bor kezelése, szűrése, fejtése, derítése és a bor kiszállításhoz való előkészítése is”.

A Kft.1 felhatalmazta e szerződésben a Kft.5-t arra is, hogy a feladat elvégzéséhez más cégekkel további szerződést köthessen (szakértő 3. szakértői vélemény).

A Kft.5 e felhatalmazás alapján szerződést kötött a Kft. 7-el 2000. augusztus 11. napján, részben a szőlő beszerzésére és szállítására, részben annak feldolgozására és kezelésére vonatkozóan.

E szerződést 2000. augusztus 25. napján kiegészítették akként, hogy a beszerzendő kék szőlő arányának meglétét kötbér kikötésével biztosította a Kft. 5. (alapszerződés nem lelhető fel az iratoknál).

A Kft.7-nek adott megbízás mellett a Kft.5 a szőlőt döntő részében mégis a Kft.2-től szerezte be, azonban annak szállítását a Kft.7-re bízta.

Erről az adás-vételről állították ki 2000. szeptember 30. napján. a CS 003946 jelű számlát, amelynek tanúsága szerint ezen a napon a Kft.2. 5millió kg szőlőt adott el 390.880.000 Ft-értékben a Kft.5-nek.

Ugyanakkor a Kft. 5 és a Kft. 7.között a fentiek szerint létrejött szerződés teljesítéséről 2000. október 26. napján egy megvalósulási jegyzőkönyv kiállítására került sor, amely szerint az 5 millió kg szőlő részbeni beszerzése, üzemi területre történő szállítása, annak minőségi és mennyiségi átvétele, a szőlőnek a jövedéki törvény és egyéb jogszabályok előírásának megfelelő bizonylatolása, a feldolgozás során nyert 40 ezer q must és cefre hűtése, melegítése, irányított erjesztése (falesztő és enzimek), valamint a must szűrése megfelelően megtörtént.

E szolgáltatások teljesítéséért a Kft.7. 100 millió forintos számlát bocsátott ki a Kft.5

felé.

A Kft.7 a szőlő szállításán túlmenően a Kft.1.-től kapott felhatalmazás alapján szerződést kötött a Kft.6-al is 2000. október 26. napján. E szerződés szerint a Kft.6. azzal bízta meg a Kft.7-t, hogy helyette végezze el a borpalackozó gépsor telepítését, az ehhez szükséges víz, villany és egyéb csatlakozók kialakítását és azt helyezze üzembe 2000. december 24.-i határidővel. A kikötött munkadíj 4 millió forint + Áfa volt.

A Kft.1 árbevétele tehát a Kft.2-től megvásárolt szőlőből, a szőlő feldolgozásának eredményeként (mely a Kft.5 és a Kft.6 „közreműködésével történt”) elkészült bornak túlnyomórészt a Kft.2. és a Kft. 8. felé történő értékesítéséből származott.

A számlákon szereplő termékek azonban a Cím. 1. alatti telephelyet nem hagyták el, mivel a szőlő bérfeldolgozása, a feldolgozás során előállott termékek tárolása is itt történt. Annak ellenére, hogy a cég ügyvezetője a III r. vádlott volt, ő maga a cég bankszámlájáról egyetlen esetben sem vett fel pénzt, illetve nem is helyezett el pénzt a bankszámlára. A készpénzforgalmat az I.r. vádlott, illetve az ő érdekkörébe tartozó cégek alkalmazottjai, dolgozói bonyolították (szakértő 3-4. szakértői vélemény).

A 15. oldal 1. bekezdése helyére a következőket illeszti:

A Kft.1 működéséhez a 3 millió forintos törzstőke nyilvánvalóan nem volt elegendő, így külső forrásra volt szüksége. Ezért kölcsön szerződéseket kötött az alábbiak szerint:

A 15. oldal első bekezdése után 16. oldal 1. bekezdésének végéig írtakat kirekeszti és helyére a következőket illeszti:

| Kölcsönadó      | Sz.dátuma      | Sz.összeg<br>e (MFt ) | folyósítás     | foly.összege<br>(MFt) | bevételezési bizonylat |
|-----------------|----------------|-----------------------|----------------|-----------------------|------------------------|
| IV. r. vádlott  | 2000.10.1<br>3 | 210                   | 2000.10.1<br>8 | 240                   |                        |
| Kft.2           | 2000.10.1<br>3 | 180                   | 2000.10.2<br>0 | 150                   |                        |
| III. r. vádlott | 2000.10.1<br>3 | 143                   | 2000.10.2<br>0 | 139                   |                        |
|                 |                |                       | 2000.10.2<br>0 | 4                     |                        |
| Kft.7.          |                |                       |                | 115                   | KA6913330              |
|                 |                |                       | 2000.12.2<br>9 |                       |                        |

.1-el 210 millió forint kölcsön nyújtásáról. Az összeget a szerződés szerint csak szőlőfelvásárlás céljára lehetett fordítani. A visszafizetés esedékes időpontja kamatokkal együtt (jegybanki alapkamat <cdp://1/000G0000.MNB/> + 5%) 2000.

november 17. napja volt.

Fedezetként a kölcsönfelvevő által felvásárolt szőlőből készített vörösbor szolgált 130 Ft/l egységáron számolva.

Ezt a szerződést a Kft.1-nél a KA6510170 sorszámú 2000. október18-i dátumú pénztárbizonylathoz csatolták, amely 240 millió forint - vagyis a kölcsön adott 210 millió forint összegnél nagyobb összeg - bevételezéséről szólt.

A pénztárbizonylat aláírás nélküli, a „befizető megnevezése” hiányzik, a bizonylaton mindössze az „üzemviteli hitel” szövegezés szerepel.

Ugyancsak ehhez a bevételi pénztárbizonylathoz csatolták a Kft. 2. által 2000. október 13. napján nyújtott 180 millió forint kölcsönről készült szerződést is. E szerződés szerint a Kft. 2. által kölcsönadott összeget csak szőlővásárlásra lehet fordítani. A kölcsön visszafizetésének határideje 2000.november 17. napja volt. A kölcsön fedezeteként ebben az esetben is a szőlőből készült vörösbor szolgált.

A Kft. 1. tulajdonosa, a III. r. vádlott 2000. október 13-án kölcsönszerződést írt alá a saját Kft.-jével. A szerződés szerint a III.r. vádlott 143 millió forint kölcsönt biztosított szőlőfelvásárlás céljából a jegybanki alapkamat + 2% kamat kikötése mellett.

A III. r. vádlott által nyújtott kölcsön forrását az eljárás során nem sikerült feltárni.

Ennek az összegnek a házipénztári befizetéséről egy KA6510173 számú, 2000. október 20-i dátummal ellátott, „üzemviteli hitel felvét” szövegezésű és 139 millió forint bevételezéséről szóló pénztárbizonylatot állítottak ki, amelyen azonban aláírás nem szerepelt.

Emellett kiállították ennek az összegnek az átvételéről azt az átvételi elismervényt is, amely igazolja, hogy a II. r. vádlott a 143 milliós összeget a III.r. vádlottól 2000. október 19. napján átvette.

Az átvételi elismervényen feltüntetett és a bevételi pénztárbizonylaton feltüntetett összeg közötti 4 millió forint lekönyvelésére - a III. r. vádlottra hivatkozással - a 2000. október 20-i dátummal kiállított KA 6510174 sorszámú, aláírás nélküli bevételezési pénztárbizonylat szolgált.

2000. október 13. napján tehát a Kft.1 összesen 390 millió forint „üzemviteli hitelt” kapott, melyből október 13. napján a Kft. 1. csak 240 millió forintot bevételezett a házipénztárába.

Kiállításra került azonban 2000. október 20. napján egy KA6510171 sorszámú bevételi pénztárbizonylat is, amelyen ugyancsak üzemviteli hitel elnevezés alatt 150 millió forint bevételezésére került sor a Kft.1.házipénztárába.

Ugyanakkor a Kft.2. házipénztárából a kölcsönadott 180 millió forint felvételéről 2000. október 19.-i dátummal kiállították az A09770046 számú kiadási pénztárbizonylatot.

A Kft.7 2000. december 29. napján a megkötött „vállalkozói kölcsön szerződése” szerint 115 millió forint kölcsönt nyújtott a Kft.1-nek.

Az összeg bevételezését és a Kft. 1. házipénztárába történt befizetését a KA6913330 számú, (illetve KA6911330 számú; szakértő 3. és 4. szakvélemény 28-31. oldal) aláírás nélküli pénztárbizonylat igazolja.

A III.r. és a IV.r. vádlott által a Kft. 1.részére nyújtott kölcsön forrása - meg nem cáfoltan - baráti hitel, illetve saját megtakarítás volt, míg a Kft.2 és a Kft. 7. esetében a Kft. 1. részére nyújtott kölcsön fedezetéül a két Kft. működése során felszabadult pénzeszközök szolgáltak.

2000. október 18-án (ugyanazon a napon, amikor a Kft. 1. a KA6510170 sorszámú bizonylat szerint a házipénztárába bevételezett 240 millió forintot) a Kft.1, Tanú 1. közreműködésével készpénzben befizetett 90 millió forintot, 2000. október 19-én pedig további 150 millió forintot a Kft.2 bankszámlájára.

A befizetett összeget mindkét esetben - közvetlenül a befizetés után - az I. r. vádlott a Kft.2. nevében készpénzben felvette.

A 2000. október 18. napján befizetésre kerülő 90 millió forintot Tanú 1. 2000. október 17. napján vette át a III. r. vádlott ügyvezetőtől elismervény ellenében. Ugyanakkor ennek az összegnek a Kft. 1. házipénztárból történt kivételéről 2000. október 18.-i dátummal került kiállításra az AO8622585. számú aláírás nélküli kiadási pénztárbizonylat.

A 2000. október 19. napján a Kft.1 nevében a Kft.2. bankszámlájára befizetett 150 millió forintos összeget a befizetést végző Tanú 1. a pénz átvételéről készült átvételi elismervény szerint ugyanezen a napon, vagyis október 19. napján vette át a III. r. vádlottól. Ugyanakkor a Kft. 1. házipénztárból a fenti összeget az AO8622586-os számú aláírás nélküli kiadási pénztárbizonylat szerint egy nappal később, 2000. október 20. napján vette fel a III. r. vádlott.

A Kft. 1. 2000. október 20. napján a KA6510171 sorszámú bizonylata szerint ezt a 150 millió forintot a házipénztárába bevételezte.

Azonban még ugyanezen a napon a Kft. 1 nevében 150.880.000 forintot a Kft. 2.bankszámlájára befizettek, mely összeget az I.r. vádlott a bankban azonnal fel is vett.

A befizetést Tanú 1 intézte, aki a fenti összeget a III. r. vádlottól, mint ügyvezetőtől a pénz átvételéről kiállított átvételi elismervény szerint 2000. október 19. napján vette át. Ugyanakkor azonban a pénznek a házipénztárból történő felvételéről kiállított AO8622587. számú aláírás nélküli pénztárbizonylaton ettől eltérő, azaz 2000. október 20. -i dátum szerepel.

A kölcsönök visszafizetése a következők szerint történt:

| Kölcsönadó | szerződés<br>és összeg | visszafizetés<br>s dátuma | visszafizetés<br>s összege | kiadási<br>bizonylat |
|------------|------------------------|---------------------------|----------------------------|----------------------|
|------------|------------------------|---------------------------|----------------------------|----------------------|

|                    |        |            |       |  |
|--------------------|--------|------------|-------|--|
|                    | (MFt ) |            | (MFt) |  |
| IV. r.<br>vádlott  | 210    | 2000.12.29 | 210   |  |
| Kft. 2.            | 180    | 2000.12.29 | 180   |  |
| III. r.<br>vádlott | 143    | 2000.10.30 | 4     |  |
|                    |        | 2000.12.29 | 39    |  |
|                    |        | 2000.12.30 | 1     |  |
|                    |        | 2000.12.30 | 13    |  |
|                    |        | 2000.12.30 | 86    |  |
| Kft.7.             |        | 2001.01.31 | 21,5  |  |
|                    |        | 2001.03.05 | 93,5  |  |

A IV. r. vádlott felé a 210 millió forint kölcsön visszafizetéséről 2000. december 29-én AO8622593 számon állítottak ki pénztár kiadási bizonylatot, melyen az összeg átvevőjének aláírása szerepel.

A Kft 2. felé a 180 millió forint kölcsön visszafizetéséről 2000. december 29-én AO8622592 számon aláírás nélkül állítottak ki pénztár kiadási bizonylatot.

A III. r. vádlott féle kölcsön visszafizetésére több részletben került sor.  
Így 2000. október 30-án 4 millió forintot fizettek vissza, melyet a házipénztárból a AO8622589 számú, aláírás nélküli kiadási pénztárbizonylattal vettek ki.  
2000. december 29-én további 39 millió forintot fizettek vissza, a pénz kivételét a AO8622596 számú kiadási pénztárbizonylat igazolja, melyen az átvevő rovatban aláírás szerepel.  
2000. december 30-án összesen 3 db kiadási pénztárbizonylattal veszik ki a házipénztárból a kölcsön fennmaradó részét az alábbiak szerint:  
1 millió forintról került kiállításra AO8622598 számmal kiadási pénztárbizonylat, melyen az átvevő rovatban aláírás található;  
13 millió forintról került kiállításra a AO8622597 számú kiadási pénztárbizonylat, melyen az összeget átvevő aláírása szerepel;  
86 millió forintról került kiállításra a AO8622599 számmal kiadási pénztárbizonylat, amelyen azonban az összeg átvevője rovatban aláírás nem szerepel.

A Kft. 7. felé a 115 millió forint kölcsön visszafizetése két részletben történt. 2001. január 30-án AP0795878 számon aláírás nélküli pénztárbizonylat igazolja 21,5 millió forint, míg a 2001. március 05-én kiállított, aláírás nélküli AP0795880 számú pénztárbizonylat további 93,5 millió forint visszafizetését.

A Kft.1 és a Kft. 2 üzleti kapcsolatának kezdete 2000. év májusa volt, amikor a 2 Kft.1 bort vásárolt a Kft.2-től. Üzleti kapcsolatuk ezt követően is rendszeres volt (lásd másodfokú ítélet 16. oldal).

A szőlőt a Kft.2. a Kft.5-el kötött megbízás alapján szerezte be.

<cdp://1/97300001.TV/>



A szőlő kistermelőktől illetve egyéb gazdaságoktól történő átvételekor az átvett szőlő fajtáját és mennyiségét is feltüntető mázsajegyeket állítottak ki.

Ezek a mázsajegyek képezték az alapját a felvásárlás befejezését követően, az év végén kiállított felvásárlási jegyeknek, amelyek már összesített adatokat tartalmaztak és egyben az elszámolás alapját képezték a Kft. 2. és a termelők között.

A termelőknek a mázsajegyeket és a felvásárlási jegyeket is meg kellett őrizniük, mivel az APEH illetve a VPOP felé ezzel igazolták az értékesítés tényét, és többek között a jövedéki okiratok kiállításakor is szükséges volt a felmutatásuk a szőlő illetve a bor eredetének igazolásához.

Az egyes gazdasági társaságok egymás közötti üzleti kapcsolatait időrendi sorrendben vizsgálva (követve az ügyészi vádirat tényállási számozásait) a következők állapíthatók meg:

A 16. oldal l/d pont 3. bekezdését a tényállásból kirekeszti.

A 16. oldal l/d. pont 4. bekezdés első mondatának első felét az alábbiak szerint egészíti ki:

A szőlő feldolgozását a Kft. 1. és a Kft. 5. közötti „Megbízási szerződés” alapján a Kft. 5. végezte részben maga, részben pedig a vele kötött szerződés alapján a Kft. 7. a Cím 1. telephelyen.

A szőlő, a feldolgozás során keletkezett cefre és must, később pedig a bor tárolását a Kft. 2. biztosította a Kft. 5.-el kötött szerződésnek megfelelően.

A tárolás tehát ugyancsak a Cím 1. alatti telephelyen történt.

A 16. old l/d pont 4. bekezdéséből „ az elvégzett munkáról” szövegrésztől kezdődően a lap aljáig terjedő részt a tényállásból kirekeszti és helyére a következőket illeszti:

A Kft 5. a Kft. 1.-el kötött szerződés alapján az elvégzett - részben alvállalkozókkal elvégeztetett - munkáról 2000. év szeptember hó 30. napján a CB0001767 számla kiállításával bruttó 140.000.000 forintot számlázott a Kft. 1. felé.

Mivel a Kft. 5. megbízásából a szőlő felvásárlását és szállítását a Kft. 7. végezte a Kft. 2 telephelyén (Cím 1.), ezért a munkáért 2000. október 26-i teljesítéssel a CB0000631 számlán bruttó 100.000.000 forint összeget számlázott ki a Kft. 7. a Kft. 5. felé (szakértő 3. és 4 szakvélemény).

Ugyancsak a Kft. 5.-el kötött szerződés alapján az 5 millió kg szőlő tárolását, beleértve a feldolgozás során készült termékek tárolását is (must, cefre stb.) és végül a bor tárolását is a Kft 2. végezte el (ugyanaz a cég, amelyik a szőlőt eladta).

Ezért a tevékenységért a Kft. 2 „szőlő feldolgozás” megjelöléssel állított ki a számlát bruttó 30.285.000 forintról a Kft. 5 felé. A számla sorszáma CB0000753 volt.

Ugyanakkor azonban a Kft. 2. az 5 millió kg szőlő vételárát nem a Kft. 5-nek mint megbízójának, hanem közvetlenül a Kft. 1-nek számlázta le.

A Kft. 1. az 5 millió kg szőlő 390.880.000 forintos vételárát a már fentebb írtak szerint a III. r., IV. r. és V. r. vádlottak, illetve a cégek által a rendelkezésére bocsátott

kölcsönökből fizette ki a Kft.2-nek. A kifizetés három részletben a számlán megjelölt átutalás helyett készpénzben történt az alábbiak szerint:

17. oldal 2. bekezdését a tényállásból kirekeszti

17. oldal 3. bekezdésének első mondatát és a 2. mondatból a „fiktív, adóigazgatási azonosításra sem alkalmas - gazdasági eseményt nem tükröző - ... jogosulatlanul...” szövegrészt kirekeszti.

A 17. oldalon az I/d. ponthoz tartozó tényállás utolsó bekezdéseként a következő mondatot illeszti:

Az 5 millió kg szőlő felvásárlásának és a fenti cégek által történt feldolgozásának a ténye, az eljárás adatai alapján egyértelműen nem cáfolható.

A 17. oldal I/a. pont első mondatából a „fiktív” szót kirekeszti.

A 17. oldal I/a. pont első mondata után a CB jelű számlák felsorolásának kezdetéig az alábbiakat illeszti be:

Az eladásról kiállításra került a D0675217 számú számla 414.592.100 forint összeg feltüntetésével.

A számlát tartalmazó számlatömböt a Kft.2 1999. július 2. napján vásárolta a Kft. 10. boltjában. A számlatömböt adminisztrációs hiba folytán, tévedésből használta fel a Kft. 1. a számla kiállításakor. A saját számlatömbjeit - az üreseket is - az APEH ellenőrzésre átvette és a számla kiállításának időpontjáig nem adta vissza.

Utóbb azonban kiderült, hogy részletesebb adatokat tartalmazó, a borszőlő fajtáját és színét is feltüntető úgynevezett bontott számla kiállítása szükséges. Ezért ezt a D 0675217 számú számlát „rontott” számlaként kezelték tovább és így annak minden példányát a Kft. 2. pénztárjelentéséhez mellékeltek. A rontott számlát a kialakult gyakorlat szerint ugyanis a vevő és nem a számla kibocsátója köteles megőrizni (szakértő 3. és 4. szakvélemény 51. oldal).

Ezért a Kft. 1. utóbb - 2001. január 16. napját követően, de pontosabban meg nem állapítható időpontban - a D jelű számlával egyező tartalommal és egyező dátummal kiállította az alábbi 3 darab borértékesítésről szóló CB jelű számlát a Kft.2. felé.

A 18. oldal 3-5. bekezdését a tényállásból kirekeszti és helyére a következőket illeszti:

A Kft.1. a három CB jelű számla kiállításához használt számlatömböt 2001. január 16. napján vásárolta Kft.11. szám alatti boltjában.

A D 0675217 számú számla sem a Kft.1., sem a Kft.2. pénztárnaplójában nem került lekönyvelésre. A számla minden példányát a Kft.2. pénztárjelentéséhez csatolták.

A Kft.1- Áfa elnevezésű főkönyvi kartonja a D 0675217 számla adatait nem tartalmazza, abban csak a helyette kiállított három CB jelű számla Áfa összege van feltüntetve. A Kft.1 tehát a D 0675217 számú számla adatait a könyveiben nem rögzítette.

Ugyanakkor a könyvelésében a három CB jelű számla az alábbiak szerint szerepel:

| Vevő               | Teljesítés /<br>kiállítás<br>napja | Számla    | mennyiség<br>(liter ) | Bruttó ár (Ft) |
|--------------------|------------------------------------|-----------|-----------------------|----------------|
| Kft.2              | 2000.12.2<br>00150180              | 1 030 300 | 138 750               |                |
| Kft 2.             | 2000.12.2<br>00150179              | 52 990    | 13 247<br>500         |                |
| Kft 2.             | 2000.12.2<br>00150178              | 912 036   | 205 850               |                |
| Össze-<br>se<br>n: |                                    |           |                       | 414.592 100    |

Ezek a számlák a Kft.1. 2000. december 29-i dátummal ellátott KA 6913327 számú bevételi pénztárbizonylatának mellékletét képezik.

A pénztárbizonylat szövegezése szerint a Kft.2. 414.592.100 forint értékben e napon készpénzben megfizette a CB0150178, 0150179 és 0150180 sorszámú számlák ellenértékét.

A bizonylat aláírásokat nem tartalmaz.

Az időszaki pénztárjelentés ZB 055758 számú oldala, mely a Kft. 1. házipénztári pénzforgalmának adatait tartalmazza a 2000. november 01. és 2000. december 31. közötti időszakra vonatkozóan, ennek a bevételi pénztárbizonylatnak a sorszámát, kiállítási dátumát és a rajta feltüntetett összeget is tartalmazza.

A Kft 2. dokumentumai között 2000. december 29-i dátummal szerepel a 414.592.100 forintról szóló AP 1055232 sorszámú kiadási pénztárbizonylat, illetve az összeg Kft.1-hez való befizetését igazoló és a Kft.-től származó KA 6913327 sorszámú nyugta.

E nyugtán fel van tüntetve a szóban forgó három számla sorszáma, azzal hogy e napon a Kft 2. készpénzben megfizette a 3 számla ellenértékét.

A kiadási pénztárbizonylaton (AP 1055232) csupán a számla kiegyenlítés szövegezés szerepel. A Kft.2. könyvelési adatai a D 0675217 számú számlát

befogadott számlaként nem rögzítették, azt az Áfa bevallás során nem használták fel.

A CB 0150178, CB 0150179 és CB 0150180 számlákat viszont nyilvántartásaikban szerepeltették és az Áfa bevallásban előzetesen felszámított Áfát tartalmazó bizonylatként kezelték.

A három számla Áfa tartalmát (82.918.420,- Ft) a Kft 2. 2000. december havi Áfa bevallásában levonásba helyezte. Az adóbevallást 2001. január 20. napja helyett január 22. napján nyújtották be, majd 2001. január 31. napján önellenőrzéssel helyesbítették.

A Kft.2- összességében - a többi számlaforgalmat is figyelembe véve - 98.532.000 forint áfát igényelt vissza, melyből ténylegesen 60.432.000 forint kiutalásra is került 2001. február 19. napján. A fennmaradó összeg az esedékes fizetési kötelezettség kiegyenlítésének fedezeteként átvezetésre került, vagyis azt az APEH adótartozás miatt visszatartotta.

Ezt az eladásra került szőlőbort azonban Kft.2. sem a termékmérleg nyilvántartásába, sem a szőlőbor pincekönyvébe nem vezette be, így azok bevételezésre sem kerültek, a készletben sosem jelentek meg. A szőlőbor-pincekönyv vámhatósági vizsgálata során ezt észlelték, kifogásolták, annál is inkább, mivel emellett számos (bor) terméket találtak még, ahol a Kft. nem eseményszerűen, nem folyamatosan vezette a szőlőbor pincekönyvet.

A Kft.1 a 2001. január 31. napján leadott és 2001. február 15. napján helyesbített bevallásában a bor értékesítése után fizetendő 82.918.420 forintot feltüntette ugyan, azonban azt nem fizette meg.

A nem szabályszerűen kiállított bizonylatok egyértelműen nem bizonyítják, de nem is cáfolják a gazdasági esemény megtörténtét.

A 18. oldal utolsó bekezdéséből - az l/c. tényállási pont első mondata - a „fiktív” szót kirekeszti

A 19. oldalon a 4. bekezdés utolsó mondata, azaz „A két számla Áfa tartalma összesen: 7.760.529,- Ft” szövegrész után írtakat az l/b. pontig terjedően a tényállásból kirekeszti és helyére a következőket illeszti :

A számlák kiállításához használt számlatömböket a Kft. 1. 2001. január 16. napján, valamint 2001. január 31. napján vásárolta a Kft. 11. szám alatti boltjában.

A CB 0176101 számú számla 2000. novemberi 30.-i gazdasági eseményt rögzített, azonban az üres számlatömb megvásárlására csak 2001. január 31-én került sor.

A Kft.1. által 2000. december.20. napján kiállított KA6913328 sorszámú bevételezési pénztárbizonylat - amelyen aláírás nem szerepelt - ugyancsak azt rögzítette, hogy a CB 0176101 sorszámú számla értékéből ezen a napon a Kft.8. 10,5 millió forintot megfizetett.

Ennek az összegnek a kifizetése a Kft.8. könyvelésében is ezzel a dátummal került rögzítésre.

A Kft.1. által a 2000. december 20-án történt borértékesítésről kibocsátott CB 0150176 sorszámú számlát tartalmazó számlatömböt a Kft. 2001. január 16-án vásárolta. A számlán a decemberi dátum volt feltüntetve teljesítési időpontként.

A CB 0150176 sorszámú számla a Kft.1. könyvelésében a 2000. december 29-i dátummal ellátott KA6913326 számú bevételi pénztárbizonylat mellékletét képezi. A pénztárbizonylat szövegezése szerint a Kft.8. 26.479.269 forint értékben e napon készpénzben kiegyenlítette a 0150176 sorszámú számla teljes összegét. A bizonylat aláírásokat nem tartalmaz.

Az időszaki pénztárjelentés ZB 055758 számú oldala, mely a Kft.1. házipénztári pénzforgalmát mutatja 2000. november 01 és 2000. december 31.napjai között, a bevételi pénztárbizonylat sorszámát, kiállítási dátumát és a rajta feltüntetett összeget ezzel egyezően tartalmazza.

A LÉ-KO Kft.-nél 2000. december 29-i dátummal került kiállításra a 26.479.269 forintról szóló AF 4399549 sors Kft.1. pénztárába történt befizetést igazoló, és a Kft.-1-től származó KA6913326 sorszámú nyugtát is. Mindkét bizonylaton feltüntették a szóban forgó számla sorszámát, ami azt igazolja, hogy e napon a Kft.8. készpénzben megfizette a CB 0150176 sorszámú számla ellenértékét.

A Kft.8. Áfa bevallásában beszerzést terhelő Áfa-ként szerepeltette e számlák Áfa tartalmát.

A Kft.1. 2000. évi negyedévi Áfa bevallásában - melyet 2001. január 20-i esedékesség helyett csak 2001. január 31-én nyújtottak be az APEH-hoz, majd 2001. február 15-én önellenőrzéssel helyesbítettek-, fizetendő Áfa összegeként ezeknek a számláknak az Áfa tartalmát bevallotta, de összességében, a többi számlaforgalmat is figyelembe véve, a bevallott 89.651.000 forint fizetendő Áfa összeget nem fizette meg.

A Kft.1. a Kft.8. felé e két alkalommal a 2000. szeptember 30-án megvásárolt szőlőnek (Kft.2-től), a Kft. 5., a Kft.2., valamint a Kft. 7. által történt feldolgozásából származó bor egy részét értékesítette.

Sem a szeptemberben felvásárolt szőlő, sem a feldolgozott bor a Kft.2 telephelyét nem hagyta el, mivel a Kft.1. és a Kft.2. egymással bértárolási és bérleti szerződést kötött.

Erről 2001. február 1. napján egy „Megvalósulási jegyzőkönyv" készült, az alábbi szövegezéssel:

Cím 1. alatti telephelyen 2001.02.01.-án.

2000.09.04.-én valamint azt kiegészítendően 2000.09.11.-én a Kft.1. ügyvezetője, mint bérbevevő valamint a Kft.2 ügyvezetője, mint bérbeadó bértárolási és bérleti szerződést kötött, amely az alábbiak szerint teljesült és az alábbi időszakokra és mennyiségre vonatkozott:

09.04.-tól 09.30.-ig bérlet 50.000h1

09.30.-tól 12.20.-ig bértárolás 40.971h1

12.20.-tól 01.20.-ig bértárolás 17.879 hl

01.20.-tól 04.20.-ig bérlet 50.000h1

Ezen kívül a Kft.1. mint bérbevevő bérleti szerződést kötött a Kft.5-el is, mint bérbeadóval, melynek értelmében bérbe adja a Város 1-ben az ingatlanon elhelyezkedő földalatti vasbeton tartályos pincét, adóraktár céljából 2000. augusztus 1. napjától (szakértő 3. és 4. szakértői vélemény az érintett cégek gazdasági együttműködését - többek között - ezen okiratokra is alapította).

19. oldal utolsó bekezdéséből - az l/b. tényállási pont - a „fiktív” szót mellőzi.

A 20. oldal 3. bekezdésétől kezdődően egészen a III/a. tényállási pontig a tényállást kirekeszti és helyére a következőket illeszti:

A fenti két számla Áfa tartalma összesen: 34.369.770 forint, mely összeget a II.r. vádlott a Kft.2. könyvelésébe lekönyvelte, és a 2001. február 20-i esedékesség helyett 2001. március 8. napján benyújtott bevallásában levonásba is helyezte. Tényleges visszaigénylésre azonban nem volt lehetőség, mivel a Kft.2. tárgyévi bevétele ekkor még nem érte el a visszaigénylés feltételeként meghatározott 4 millió forintos árbevételt. A Kft.2 bevallása ezért az egyéb tételekkel összevonva a következő időszakra 35.644.000 forintos továbbvihető Áfát tartalmazott.

A Kft.1. a kibocsátott két számla helyett az Áfa analitikában és a 2001. február 20. napja helyett március 2-án kiállított bevallásában nem a CB0176104 és a CB0176105 számú számlát tüntette fel, hanem az e két számla összegével azonos összegben kiállított CB0176103-as sorszámú számlát szerepeltette, amelyet azonban utóbb stornóztak. A stornózás időpontja nem állapítható meg.

A CB0176105. sorszámú számla kiegyenlítésére a Kft.2 részéről a számlákon feltüntetett átutalásos fizetési mód helyett készpénzben került sor.

A Kft.2. 2001. február 20. napján 56 millió forintot fizetett meg, mely összeget a Kft.1. pénztára a KA6913331. számú aláírás nélküli bizonylattal bevételezett.

A CB 0176104 számú számla kiegyenlítésére 2001. március 5. napján került sor. A 115.848.850 forint befizetését a KA6913333 számú aláírás nélküli pénztárbizonylat igazolja.

A Kft.1 a 34.370 e forintot - mint értékesítést terhelő, fizetendő Áfa-t a 2001. január havi adóbevallásában feltüntette, de azt az APEH felé nem fizette meg.

Helyette 2001. március 5. napján a Kft.7. felé fennálló 93,5 millió forint kölcsön tartozását, 2001. február 28. napján a CB0165701 számú bizonylattal igazoltan a Kft.2. felé a bértárolás ellenértékeként összesen 30.648.989 forintot, míg 2001. március 5. napján a Kft.6. felé a bor kezeléséért járó 49.600.000 forintot fizette meg, mely befizetést a D0098321 számú számla igazol.

A kifizetést igazoló számlákon aláírás nem szerepel (szakértő 3. és 4. szakértői vélemény).

A 20. oldal III/a. tényállási pont alatti 2. bekezdésétől kezdődően a 21. oldal 1. és 2. bekezdését a tényállásból kirekeszti és helyére a következő tényállást illeszti:

A Kft.4 1999. augusztus 16-án megállapodást kötött a Kft.3-el, mely szerint az utóbbi Kft. 4.500.000 Kg szőlőt szerez be a Kft.4.észére. A szerződés szerint nemcsak a szőlő beszerzése, hanem a szőlő beszállításának megszervezése, átvétele és szakszerű feldolgozása is a Kft.3.eladata volt. A feldolgozás körébe tartozott a must és a bor kezelése, bizonyos nagyságú tárolótér biztosítása, továbbá a feldolgozáshoz szükséges eszközök bérlete is.

Ugyanezen a napon a Kft.4.egállapodást kötött a Kft.2-vel, melynek eredményeként a Kft.4. bérlet útján további tárolótérhez jutott.

Ezt követően 1999. augusztus 16-án a Kft.4. újabb szerződést kötött a Kft.5-vel, mely szerint a Kft.6. bérbe adja a szőlő feldolgozóját a Kft.4. részére.

A Kft.3. a szőlő vásárlásával kapcsolatos feladatát úgy végezte el, hogy a teljes mennyiség beszerzésével a Kft.2-t bízta meg. Ennek eredményeként a szőlő felvásárlására vonatkozó adásvétel közvetlenül a Kft.4. és Kft 2. között bonyolódhatott le.

Ennek megfelelően a Kft.2. a szőlőt beszerezte, majd 1999. szeptember havi teljesítéssel kiállította a D0228318 számú 4.500.000 kg szőlő értékesítéséről szóló számlát bruttó 235.536.000 Ft értékben.

Számlaszám: D0228318.

Kelte: 1999. szeptember 30.

Fizetés módja: átutalás.

Számla végösszege: 235.536.000,- Ft.

ÁFA összege: 25.236.000,- Ft

Bár a pénzügyi rendezésre az átutalást jelölték meg, a számla kiegyenlítése mégis készpénzzel történt.

Ahhoz, hogy a fenti összeget a Kft.4. meg tudja fizetni, külső forrásra volt szüksége, amelyet üzemviteli hitelből fedezett.

A Kft. részére nyújtott kölcsön összege 235 millió Ft volt, melynek a forrása az eljárás során ismeretlen maradt.

Az összeg befizetéséről a Kft.2. kiállította 1999. november 01-én a 0344827 számú bevételi pénztárbizonylatot, amelyen utalványozóként a IV. r. vádlott neve szerepelt, a kölcsönadó kiléte azonban nem volt feltüntetve.

Ebből a kölcsönből a Kft.4. 1999. november 11. napján 155 millió Ft-ot fizetett meg a Kft.2-nek. A pénz házipénztárból történt kivételét a 1712365 számú kiadási pénztárbizonylat igazolja.

Ezt az összeget a Kft.4 két részletben (először 40 millió forint, majd 115 millió forint) fizette be a Kft.2 Bank 1-nél vezetett bankszámlájára.

Az összegnek a bankszámláról történő felvételéről (azonnal vagy később) az eljárás során semmiféle adatot nem lehetett megállapítani.

1999. november 05-én a Kft.4. pénztárából a 1712366 számú kiadási pénztárbizonylaton kiadásba helyezték a számla teljes kiegyenlítéséhez még szükséges 80.536.000 forintot is, mely összeget ugyancsak a Kft.2. Bank 1-nél vezetett bankszámlájára fizettek be. Az összeg felvételéről (azonnal vagy később) ez esetben sincs információ az iratanyagban.

A Kft.5. a szőlőfeldolgozójának bérbeadásáért 1999. december 01-én kiállított egy 4.908.000 forint összegű számlát, melynek száma 506483 volt.

1999. december 22-én pedig a Kft.2. számlázta le 14.422.000 Ft összegben a bortárolók bérbeadási díját a D0228328 számú számlán.

E számlák kifizetésének módja és időpontja ismeretlen.

Az I.r. vádlott iránymutatása szerint a II. r. vádlott a számlákat befogadta, és beállította a Kft.4. könyvelésébe.

A negyedéves Áfa bevallásában a Kft.4. előzetesen felszámított Áfa -ként bizonyítottan a szőlő megvásárlásáért kifizetett 25.236.000 Ft Áfa összegét helyezte levonásba és igényelte vissza. Az Áfa bevallást a Kft.4. ügyvezetője, a IV.r. vádlott aláírta. Az adóhatóság 1999. december 15. napján a 24.575.000,- Ft-ot a Kft. részére kiutalta (szakértő 3. és 4. szakértői vélemény).

A 21. oldal III/b. tényállási pont második bekezdése után írtakat a tényállásból kirekeszti és helyére a következőket illeszti:

A Kft.2. az 1999. november hónapra vonatkozó Áfa bevallásában a számla Áfa tartalmát előzetesen felszámított Áfa-ként szerepeltette és azt visszaigényelte. Az APEH 2000. január 18-án a 73.607.200 forintot Áfa adónemben a Kft. részére ténylegesen kiutalta.

Ezzel az ügylettel a Kft.4. a korábban vásárolt 4.500.000 Kg szőlőből készült bort adta el a Kft.2-nek.



A Kft.4. a D0228353 számú számlát 1999. november 30-án bocsátotta ki 354.312.000 forint összegről. Bár a számla kiegyenlítésének módjaként az átutalást jelölték meg, a kiegyenlítés készpénzzel történt, a következők szerint.

1999. december 21-én az I. r. vádlott a Kft. 2. képviselőjében befizetett a Kft.4. Bank 3.-nál vezetett számlájára 100 millió forintot, mely összeget meghatalmazottként a Kft.4. nevében rögtön fel is vett.

Ezt a pénzt a Kft.4. pénztárába bevételezték.

1999. december 29-én az I. r. vádlott ismét befizetett a Kft.4. bankszámlájára 75 millió forintot, amelyet az előzőhöz hasonlóan azonnal fel is vett.

A bor ellenértékének pénzügyi rendezéséből még fennmaradó 164.890.000 forint megfizetésére a bizonylatok szerint 2000. január 31-én került sor, amikor is a Kft.2. közvetlenül a házipénztárából fizetett a IV.r. vádlottnak, mely összeget a Kft.4. a 0344875 számú pénztárbizonylat szerint a házipénztárába bevételezett.

A Kft. 4. a bor eladásának árából a korábban felvett üzemviteli hiteleket - köztük az említett ismeretlen forrású 235 millió forint hitelt - fizette vissza..

A bor vásárlásáról kiállított számlát a Kft.2. a könyvelésébe beállította, és a bevallásában szerepeltette. A Kft.2. az 1999. december 20. napján benyújtott bevallásában az egyéb forgalmát is figyelembe véve összesen 81.314.000 forint összeget jelölt meg beszerzést terhelő, és így levonható Áfa-ként, melyből 2000. január 18. napján az APEH ténylegesen 73.607.200 forintot kiutalt.

A Kft. 4. az 1999. évi IV. negyedévi bevallásában, amelyet 2000. január 18. napján nyújtott be, az általa fizetendő Áfa összegét 74.341 e forintban, míg a levonható Áfa összegét 31.714 e forintban jelölte meg, így összesen 42.627 e forint fizetendő Áfát vallott be (szakértő 3. és 4. szakértői vélemény).

A D jelű számlát az I.r. vádlott felhívására, útmutatása alapján a II.r. vádlott közreműködésével került kiállításra, könyvelésre és beállításra az Áfa bevallásba.

A 22. oldal IV/a. tényállási pont 3. bekezdését az alábbiakkal egészíti ki:

A Kft.2. a Bank 2.. fiókjánál vezetett 11300108-00912066 számú bankszámla felett az I. r. és az V. r. vádlottaknak 1998. november 17. napjától 2002. október 15. napjáig külön-külön rendelkezési jogosultsága volt.

Ezt követően - azaz 2002. október 16. napjától - az V. r. vádlott önállóan rendelkezett a bankszámla felett.

A Kft. eladása után a tulajdonosokban és a székhelyben történt változás bejelentése nem történt meg, a levelezési Cím 1.maradt.

A 2003. július 28.-i adóbevallásban a Kft.2. címeként is ez szerepelt.

A 22. oldal 4. bekezdése után a tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

A Kft.2. által a magánszemélyek felé nyújtott talajművelési szolgáltatása azonban nem csak bevételt eredményezett, hanem ráfordítást is követelt.

A talajművelésért járó bevétel 2002. utolsó negyedévében, míg a bevétel érdekében kimutatható ráfordítások már korábban, a II. illetve a III. negyedévben merültek fel. A 2002. IV. negyedévi Áfa bevallási kötelezettséget 2003. január 20. napjáig kellett volna teljesíteni a Kft.2-nek (szakértő 3. és 4. szakértői vélemény).

A 22. oldal utolsó bekezdésének első mondata elé a következő mondatot illeszti

A Kft.2. 2002. évben összesen 18 esetben nyújtott be támogatási igényt.

Az így kiegészített pontosított, helyesbített tényállás már mentes a Be. 351.§ (1) bekezdésében foglalt hibáktól és hiányosságoktól és így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az első fokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenységét értékelve a másodfokú bíróság megállapította, hogy az a terjedelmes bizonyítási anyagra, a megismételt eljárás tényére és a bizonyítékok között fellelhető nyilvánvaló ellentmondásokra figyelemmel igen szűkszavú, jelentős mértékben hiányos és nem felel meg a Be. 4.§ (2) bekezdésében írtaknak sem.

Az elsőfokú bíróság részéről ugyanis az ellentétes tartalmú bizonyítékokat illetően a vádlottak védekezését alátámasztó bizonyíték még jelzésszerű felsorolása sem történt meg és elmaradt ezek érdemi értékelése, mérlegelési körbe vonása és ütköztetése is.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az első fokú bíróság zárt logikai rendbe foglalt valamennyi, a vádlottak bűnösségét alátámasztó bizonyítékot, ugyanakkor egyáltalán nem foglalkozott a vádlotti beadványokban, illetve a védői felvetésekben szereplő és érdeminek mondható védekezésekkel.

Abból indult ki, hogy a vádiratban megjelölt ügyletek fiktívek voltak, valós gazdasági esemény nem állt mögöttük, így a vádlottak célja kizárólag az Áfa jogtalan visszaigénylése illetve az adófizetési teher csökkentése volt.

Megállapítható, hogy ez a kiindulási pont szakértő 2., szakértő 5. és szakértő 1. szakértői véleményének megállapításain alapult.

E szakértők ugyanis a vádiratban megjelölt gazdasági eseményeket fiktíveknek minősítették. Tették ezt annak ellenére, hogy már az alap és a megismételt eljárásban is megállapítható volt, hogy a gazdasági események egész pontos rekonstruálására, számlákkal, könyvelési anyagokkal történő pontos nyomon követésére azért nincs mód, mert a rendelkezésre álló bizonylati, és könyvelési anyag erősen hiányos. Hiányzik a vádbeli cselekményekhez kapcsolható Áfa analitika is, amely miatt - egyéb hiteles bizonyítékok nélkül - pontos és kétséget kizáró megállapítások vagy nem, vagy csak nagyon óvatosan és körültekintően tehetők.

A vádlotti észrevételek és a védői beadványok annyiban mindenképpen megalapozottnak tekinthetők, amennyiben kifogásolták, hogy az első fokú bíróság a határozat tényállásában és indokolásában is többször magukat a gazdasági társaságokat is fiktívnek, gazdasági tevékenységet nem folytató cégeknek

minősítette, máshol pedig éppen az általuk folytatott gazdasági tevékenységre, annak volumenére hivatkozott.

Hiába rögzítette az első fokú ítéleti indokolás egyik mondata, hogy a gazdasági társaságok tényleges gazdasági tevékenységet folytattak a Kft.1 kivételével, ez a megállapítás a tényállásban nem tükröződött következetesen, számos helyen ezzel ellentétes ténymegállapítás található.

Lényegében ez indokolta a másodfokú eljárásban az új szakértő kirendelését is. A másodfokú bíróság a felülbírálat során a tényállás kiegészítésének és helyesbítésének alapjául ezt a szakértői véleményt tekintette irányadónak, hiszen annak megállapításaival az eljárás során korábban véleményt adó szakértők is egyetértettek, azokkal szemben kifogást nem támasztottak.

E szakértői vélemény alapján leszögezhető, hogy a rendelkezésre álló iratok jelentős mértékben hiányosak. Hiányos az Áfa analitika, nincsenek meg az egyes alapvető szerződések és számlák, nem állnak rendelkezésre olyan alapvető bizonylatok, vagy vizsgálati eredmények sem, amelyek alapján kétséget kizáró megállapításokat lehetne tenni a vád tárgyává tett gazdasági eseményekre vonatkozóan.

Ilyen tartalmú, - a könyvelési anyag hiányosságára utaló - nyilatkozatokat az alapeljárásokba bevont szakértők a korábbi tárgyalási meghallgatásuk alkalmával is tettek, de ennek értékelése az első fokú bíróság ítéletében elmaradt.

Így szakértő 5. a 2005. november 7. napján megtartott tárgyaláson azt nyilatkozta, hogy a szakvéleményét adófolyószámla adatai alapján készítette el, az adófolyószámla azonban csak összesített adatokat tartalmaz, így a számlákra vonatkozóan pontos megállapítások nem tehetők.

Ugyancsak ő nyilatkozott úgy, hogy a gazdasági események fiktivitására az átszámlázásokból következtetett, amely művelet azonban - később tett nyilatkozata szerint - egyáltalán nem tilos.

Szakértő 2. szakértőasszony a 2006. november 6. napján megtartott tárgyaláson a jövedéki bizonylatolással kapcsolatos megállapításaira vonatkozóan úgy nyilatkozott, hogy a megállapításai a vámhatósági vizsgálaton alapultak. Elmondta, hogy a szakvélemény elkészítéséhez sem pinckönyveket, sem termékkísérő okmányokat, sem termékmérleget nem kapott és nem is vizsgált.

Szakértő 1. szakértő pedig a másodfokú meghallgatásakor tette azt a kijelentést, hogy a szakvéleményének egyes megállapításai következtetések, sejtések, amelyre azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint szakvéleményt alapítani nyilvánvalóan nem lehet (43. tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal).

Ezeknek a szakértői kijelentéseknek az értékelése azonban az alapeljárások során és az első fokú határozatban is elmaradt.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a szakértői kirendelés mindig a fellelhető eredeti okmányok alapján történő vizsgálódás elvégzésére vonatkozik, és ha ezek hiányoznak, akkor a szakvéleményben ezt a tényt és a hiány jelentőségét is jelezni

kell, különösen akkor, ha a szakértő szerint a megalapozott vélemény kialakítása ennek hiányában bizonytalan háttéren nyugszik.

A másodfokú eljárásban beszerzett szakvélemény megállapítása szerint a vád tárgyává tett események megtörténtét könyvszakértőileg egyértelműen sem cáfolni sem igazolni nem lehet. Ezzel a megállapítással valamennyi szakértő egyetértett. Ugyanakkor kiemelték a szakértők, hogy egyértelmű cáfolatát jelentheti a vád tárgyává tett gazdasági események megtörténtének, ha igazolható, hogy ténylegesen nem állt rendelkezésre a bor előállításához szükséges szőlő mennyisége 1999-ben illetve 2000-ben, továbbá az is, hogy ha bizonyítást nyer, hogy a Kft.1. gazdasági tevékenységét biztosító kölcsönügyletek színlelték voltak, vagyis nem volt pénzügyi fedezet a Kft. működtetéséhez.

A másodfokú bíróság tehát először ezt a két kérdést vizsgálta meg.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az I/d. pontban szereplő szőlő tényleges létét egyrészt az eladás időpontja, másrészt pedig a mennyisége egyértelműen cáfolja. Az ítéleti megállapítás szerint ugyanis 2000. szeptember 30. napjáig egyáltalán nem lehet leszüretelni 5 millió kg szőlőt, annál is inkább, mert a hegyközségek előírják a különböző fajták szüretelési időpontját.

A szőlővásárlás megtörténtét cáfolja az a tény is, hogy a szőlő szállítására vonatkozóan a Kft.7. még 2000. október végén is állított ki számlákat, vagyis a felvásárlás nem történhetett meg szeptember végéig.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez az ítéleti ténymegállapítás megalapozatlan, kétséget kizáró bizonyítékokkal nincs alátámasztva és téves következtetéseken alapul.

Kétségtelen, hogy a hegyközségek az egyes szőlőfajták szüretelési időpontját előírják. Ez azonban korántsem jelenti azt, hogy ne lehetne ettől eltérő, korábbi, vagy későbbi időpontban szüretelni, a leszüretelt szőlőből bort készíteni és utóbb azt forgalmazni. Az ajánlott időponttól történő eltérés következménye mindössze annyi, hogy nem kaphatja meg a szőlő a hegyközségtől a minősítő igazolást. Ez pedig azzal jár, hogy az előállított bort utóbb külön kell bevizsgáltatni és a vizsgálat minősítésének megfelelően kell és lehet forgalomba hozni.

Nem cáfolva az előzőekben kifejtetteket szakértő 2. szakértő arról is nyilatkozott, hogy a hegyközségi kiírásról 2000. évben nem rendelkezett konkrét adatokkal, csak általánosságot rögzített véleményében. Bár a vörös szőlő szüretelése nem szokott szeptemberben befejeződni, azonban jelen ügyben a felvásárolt szőlő összetételét mégsem lehetett adatok hiányában megállapítani (43. sorszámú másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv 13. oldal).

Ugyancsak nem perdöntő bizonyíték e tekintetben a szállításról kiállított 2000. október 26-i számla sem.

A számla kiállításának időpontja és a teljesítés időpontja ugyanis elválhat egymástól. A két időpont egybeesése kizárólag készpénzes fizetés esetén kötelező előírás.

A két időpont különválása a szakértők együttes álláspontja szerint megállapodástól függhet, mivel pedig nincs adat arra, hogy az októberben szállított szőlőt honnan, kitől és milyen mennyiségben vették át, az sem kizárt, hogy ekkor csak a szállítás számlázása történt meg, de eladásra nem ekkor került sor. Ez tehát ugyancsak nem cáfolja a 2000. szeptember 30-i szőlőeladás tényét.

Az elsőfokú ítélet 28. oldalán az I/d. ponthoz fűzött mérlegelés szerint a gazdasági esemény fiktív voltát igazolja még, hogy a Kft.2 érdekeltségi körébe tartozó cégek vezetői és dolgozói saját nevükben, őstermelőként adtak el szőlőt 2000. évben 91.310.470 forint értékben, míg az APEH adatszolgáltatása szerint a Kft. 2. 747 tételben jelentett be felvásárlást őstermelőktől.

Emellett az is az ügylet fiktivitását igazolja az első fokú bíróság érvelése szerint, hogy a felvásárlási jegyek kiállításának időpontja 2000. december 28. és 29. napja volt.

E két érveléssel kapcsolatban megállapította a másodfokú bíróság, hogy erre vonatkozóan a vádlottak eljárás során előterjesztett védekezése megalapozott volt az alábbiak szerint.

A szőlő őstermelőktől történő átvételekor, illetve az egyes felvásárlások alkalmával ugyanis, mázsajegyeket állítanak ki. A mázsajegyben fel kell tüntetni az átvett szőlő fajtáját, és mennyiségét, valamint azt is, hogy kitől vették át.

A mázsajegyek megőrzése kötelező, mert ennek alapján készítik el utóbb, a felvásárlási időszak végén a felvásárlási jegyeket, amelyek azonban már összesített adatokat tartalmaznak.

A felvásárlási jegyekből tehát már a korábban átvett szőlő fajtájára színére, mennyiségére következtetni nem lehet.

A felvásárlási jegyeket ugyancsak meg kellett őrizni, mert ezek alapján kellett az abban az időben bevezetett pincekönyvbe és a jövedéki termékek bizonylatolásánál ugyancsak elengedhetetlenül szükséges termékmérlegbe is feltüntetni a feldolgozásra kerülő szőlőt.

Leszögezhető tehát, hogy a felvásárlási jegyeket soha nem a szőlő tényleges átvételekor állították ki, hanem később, többnyire az év végén.

Szakértő 2. szakértő nyilatkozata szerint, amennyiben a felvásárlási jegyeket nem a szőlő átvételekor állítják ki, úgy már nem biztos, hogy igaz az a következtetés, hogy 2000. szeptember 30-án nem állhatott 5 millió kg szőlő a Kft. rendelkezésére (43. sorszámú másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv 14. oldal). Következésképpen a másodfokú bíróság álláspontja szerint a felvásárlási jegyek kiállításának időpontjából az ügylet fiktív voltára következtetni ugyancsak nem lehet.

Éppen erre figyelemmel kell kiemelni azt is, hogy a szőlő létének, vagy nem létének leghitelesebb igazolására úgy kerülhetett volna sor, ha a nyomozóhatóság beszerzi a mázsajegyeket. E erre azonban nem került sor. Mázsajegy a szakértők

másodfokú nyilatkozata szerint az eljárás során egyetlen szakértő sem látott, annak beszerzése és feldolgozása nem történt meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletében az I/d. pontban írtakat, illetve a 28. oldalon szereplő érveket cáfolja az a tény is, hogy a Kft.2. két Tsz teljes szőlőmennyiségét is megvásárolta 2000. év őszén, vagyis, nemcsak kistermelőktől, vagy őstermelőktől vásárolt. Ez pedig ugyancsak valószínűtlenné teszi azt a kategórikus ténymegállapítást, hogy a szőlő vásárlására nem került sor.

Hasonlóképpen megkérdőjelezi az ügylet színleltségét a 747 őstermelőtől történt felvásárlás ténye is, hisz az nyilvánvaló, hogy e személyek mindegyike nem tartozhatott a Kft.2. érdekeltségi körébe vonható cégek vezetői és dolgozói közé, mint ahogyan erre az első fokú bíróság hivatkozott.

További bizonyítékként kell értékelni e körben a vádbeli időszakban lefolytatott hatósági vizsgálatok ténymegállapításait is (szakértő 3. és 4. kiegészítő szakértői vélemény).

Az iratanyagban elfekszik (nyomozati iratok 299. oldal) a vámhivatal által Kft.2-nél a 2000. szeptember 01. és 2000. december 31. közötti időszakra vonatkozó utólagos adóellenőrzési vizsgálatnak a jegyzőkönyve. Megjegyzendő, hogy ez a vizsgálat megszakítással 2001. május 22-től 2002. december 31-ig zajlott.

Ennek a vizsgálatnak néhány megállapítása a következő:

A vizsgált időszakban a Kft. érvényes adóraktári engedéllyel rendelkezett. Bevallásai alapján jövedéki adó fizetési kötelezettsége nem keletkezett. Saját szőlőtermelése nem volt, azaz a szőlőt vásárolta és értékesítette. Elszámolásai, azaz a szőlő-pincekönyvi adatok szerint 5.131.355 kg szőlőt vásárolt és értékesített. A vámhivatal azonban a rendelkezésre álló bizonylatok alapján 5.830.786 kg-nak megfelelő szőlő vásárlására és értékesítésére talált csak adatot. Az értékesítés tehát több volt a beszerzett mennyiségnél, azonban az eltérésre nem volt magyarázat.

Megvizsgálták ez alkalommal a Kft.1 által eladott bor értékesítése során (vevő: Kft 2. ) a 2000. december 20. napján kiállított számlákat is.

Erre vonatkozóan megállapították, hogy az eladott szőlőbort a Kft 2. sem a termékmérleg nyilvántartásába, sem a szőlőbor pincekönyvébe nem vezette be, így azok bevételezésre nem kerültek, a készletében sosem jelentek meg.

Erről a bormennyiségről a Kft.2. a jövedéki adóról és a jövedéki termékek forgalmazásának különös szabályairól szóló 1997. évi CIII törvény 11.§ (5) bekezdésében meghatározott termékkísérő okmánnyal (TKO), - mely a jövedéki termék szállításának elengedhetetlen bizonylata, - egyáltalán nem rendelkezett. A szőlőbor-pincekönyv vámhatósági vizsgálata során számos (bor) terméket találtak még ezen kívül, ahol a Kft. nem eseményszerűen, nem folyamatosan vezette a szőlőbor nyilvántartási dokumentumait. Így pl. nem került rögzítésre a pincekönyvben 120.000 kg kristálycukor beszerzése sem, amely pedig szintén kötelező előírás volt.

Az APEH kiutalás előtti ellenőrzési osztálya 2001. szeptember 12-én szintén ( 1 napos) vizsgálatot végzett a Kft. 2-nél a 2000.évi bizonylatokkal és nyilvántartásokkal összefüggésben. A vizsgálatról készült jegyzőkönyv többek között tartalmazza, hogy megvizsgálták az adózó által rendelkezésre bocsátott 2000. november 30-án kelt felvásárlási dokumentumok összesítését, továbbá a számlára történt felvásárlások mennyiségét alátámasztó számlákat, és szállítóleveleket is. A felvásárlási jegyek feldolgozása a vizsgálat időpontjában ~95%-os volt.

A bemutatott és megvizsgált számlák a Kft.2. nyilvántartásában, könyvelésében fel voltak tüntetve, a pénzmozgások a nyilvántartásokon keresztül voltak vezetve.

Ennek alapján az összes vásárolt szőlő mennyisége 5.574.554 kg volt. Kiderül a jegyzőkönyvből az is, hogy a vizsgálat során a rendelkezésükre bocsátott a Kft. egy 2001. május 22-én keltezett kimutatást is, mely szerint 2000-ben 5.390.983 kg szőlőt vásároltak fel, melyből 1.568.644 kg vörös és 3.822.339 kg fehér szőlő volt.

Megjegyzendő ugyanakkor, hogy ebben az arányban a vásárolt szőlő mennyisége nem támasztotta alá a Kft.1. felé értékesített szőlő mennyiségét, amely 3.200.000 kg fehér és 1.800.000 kg vörös szőlő volt.

Ennek ellenére a kibocsátott számlák alapján a revízió elfogadta a szőlő felvásárlásának és eladásának tényét és annak mennyiségét végül 3.954.596 kg fehér, 1.876.190 kg vörös, összesen 5.830.786kg szőlőben határozta meg.

E vizsgálat megállapította, hogy mindkét fajta szőlő tekintetében az értékesített mennyiség meghaladta a beszerezett mennyiséget. Tekintettel azonban arra, hogy később a - készlet nyilvántartási adatok szerint - a Kft.1 2.582.205 l fehér, illetve 1.422.531 liter vörös hordós bort szállított át a Kft.2 adóraktárába, a revízió az értékesített szőlő mennyiségét (összesen 5.000.0000 kg) elfogadta. Hibaként azt állapította meg, hogy a beszerzések dokumentálása nem volt kielégítő, az értékesített készlet nem elhanyagolható részének (5.830.786 kg - 5.390.983 kg = 439.703 kg) a beszerzése nem volt dokumentálva.

A fentiekén túlmenően a vámhivatal 2000. év második felétől kezdve havonta tartott helyszíni ellenőrzést a Kft.2 telephelyén. Ezek az ellenőrzések lényegében véve a KNYHZ (készlet nyilvántartás havi zárás) nevű dokumentumon feltüntetett adatoknak az ellenőrzését jelentették, amely bizonylatok alapján történt.

A vizsgálat problémát ezen időszakban nem tárt fel. Kétségtelen azonban, hogy a vizsgálat mélysége, pontos módszere a rendelkezésre álló dokumentumokból nem állapítható meg.

A Kft.1-nél szintén a vámhivatal tartott havonta helyszíni ellenőrzést a KNYHZ-k tekintetében. Elfekszik például az iratanyagban a vámhivatal által a Kft.1-nél (Cím 1.) 2001. január 02-án megtartott ellenőrzésről készült készletfelvételi jegyzőkönyv, amely a termékmérleg nyilvántartás alapján készült. A vizsgálat rögzítette, hogy a Kft. korábban 1.800.000 kg vörösborszőlőt vásárolt, melyből 1.440.000 liter mustnyeredéke keletkezett, illetve a 3.321.355 kg-nyi vásárolt fehérborszőlőből 2.657.084 liter mustot állított elő.

Az elszámoltatást végzők megállapítása szó szerint a következő volt: „Az első lapon feltüntetett helyen és időben megjelentünk negyedéves elszámolás és készletfelvétel céljából. A Kft. készlettel nem rendelkezik, a készlet más adóraktárba a Kft.2-nek lett áttárolva. Veszteségek nem kerültek számolásra. Tekintettel arra, hogy a tényleges must kinyerés a 75%-ot meghaladta (80% volt), így az OBI igazolás megszerzése folyamatban van. Pincekönyvet naprakészen vezet. Jövedéki tv. sértést nem észleltünk. Felelős vezető nyilatkozata: A fentiekkel egyetértek.” A Kft.1 aláírásával (II. r. vádlott) csatoltak egy további készletbevallást is, amely azt jelezte, hogy 2001 január 2-án város 1-ben nem volt borkészlet.

Megjegyzendő, hogy ez utóbbi megállapítás egyben azt is igazolja, hogy a Kft.1 részére a Kft.2 végzett bértárolást.

A fentiekkel kapcsolatban külön kell hangsúlyozni, hogy a vádbeli időszakra esett a jövedéki törvénynek és a végrehajtási rendeletének a borra történő kiterjesztése is. (1997. évi CIII. törvény, 35/1997.(XI. 26.) PM rendelet ).

Ezzel egyidejűleg figyelembe kell venni a szőlőtermesztésről és borgazdálkodásról szóló 1997. évi CXXI. törvény és a 21/2000.(V.18.)FVM-PM együttes rendelet rendelkezéseit is.

Ez utóbbi a borászati termékek egységes bizonylatolási, nyilvántartási és elszámolási rendjéről szólt. Mindezek a jogszabályok a gyakorlatban a szokásos számviteli előírásokon túlmutató, további nyilvántartási, adatszolgáltatási stb. kötelezettséggel jártak együtt.

Éppen ezért 2000. február 1.től augusztus 1. napjáig úgynevezett moratórium volt életben, amely azt jelentette, hogy ebben az időszokban kellett elkészíteni a jövedéki okiratokat is. Ebbe tartozott az előző évi óbor készletének felmérése, a bor alapjául szolgáló szőlő eredetének igazolása, a pincekönyv felfektetése, vezetésének megtanulása, a KNYHZ valamint a termékmérleg elkészítésének és vezetésének megtanulása is.

A szakértők és a vádlottak nyilatkozata alapján rögzíthető az is, hogy a moratórium időszakaiban a vám és pénzügyőrség alkalmazottai szinte heti rendszerességgel keresték fel a bortermeléssel foglalkozó vállalkozásokat, hogy akadálymentes átmenetet biztosítsanak a 2000. augusztus 1. napjától életbe lépő szigorú szabályozásnak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez az átmeneti időszak, valamint azt követően a rendszeres ellenőrzések is inkább azt valószínűsítik, hogy a szóban forgó szőlő és bor mennyisége ténylegesen rendelkezésre állt. Nem életszerű ugyanis, hogy a köztudottan gyakori ellenőrzésekre figyelemmel, ilyen volumenű szőlő és bor bizonylatolása történjen meg úgy, hogy mögötte ténylegesen semmiféle termék nincs. Alappal lehetett ugyanis számolni azzal, hogy bármelyik ellenőrzés alkalmával sor kerülhet tényleges készletfelmérésre is, ami a termék létének tényleges ellenőrzését jelenti, és ami éppen az igen jelentős mennyiségre tekintettel nyilvánvalóan a termék hiányának azonnali felfedezését eredményezte volna.

Szükségesnek tartja az ítéletábra lényegében valamennyi tényállási ponttal kapcsolatban kiemelni a következőket:



A vádbeli Kft.-k egymás közötti ügyletei a szőlő feldolgozásához illetve a bor forgalmazásához kapcsolódtak. Nyilvánvaló, hogy az ügyletek színleltége kézenfekvő, ha nem volt szőlő, amiből bort állítottak elő, illetve nincs nyoma annak, hogy más forrásból bort szereztek be, ami saját feldolgozású bor híján további feltétele a bor forgalmazásának.

A másodfokú tárgyaláson meghallgatott szakértők elmondták, hogy a szakvélemény elkészítéséhez kaptak ugyan anyagot, azonban azt nem vizsgálták, hogy a bizonylatok teljes körűen a rendelkezésre álltak e vagy sem. Ők megválaszták a kérdéseket a biztosított könyvelési anyag alapján. Az azonban kiderült a másodfokú tárgyalási nyilatkozataikból, de már az alapeljárás során előadottakból is, hogy mázsajegyeket egyáltalán nem, míg felvásárlási jegyeket is csak bizonytalan mennyiségről láttak, ez pedig az ítéltábla álláspontja szerint azt eredményezte, hogy a szőlő felvásárlásával és feldolgozásával kapcsolatos megállapításaik megalapozatlanoknak tekintendők, kellően hiteles bizonylat vizsgálata híján. Így pedig -bár általános érvényű elv, hogy az adócsalás tekintetében az APEH megállapításai a bíróságot nem kötik - jelen esetben ez az elv megfordul. Az ítéltábla ugyanis jelen ügyben éppen a legfontosabb bizonylatok vizsgálatának lehetetlensége miatt, döntő jelentőséget tulajdonít az APEH és a VPOP vádbeli időszakban lefolytatott vizsgálati eredményeinek, mert ezekből kiderül, hogy e vizsgálatok megállapításai az ítéltábla álláspontja szerint alapvető fontosságú bizonylatok - a mázsajegyek és felvásárlási jegyek - vizsgálata alapján nyert adatokat is tartalmazzák, méghozzá úgy, hogy ezen bizonylatok feldolgozottsági aránya is fel van tüntetve. Nyilvánvaló tehát, hogy az APEH és a VPOP szakemberi látták ezeket a bizonylatokat és az ezekből nyert adatokat vetették össze a könyvelés egyéb adataival, ezek alapján állapították meg, hogy a beszerzett szőlő kevesebb volt, mint a továbbértékesített szőlő mennyisége és ez vezetett oda, hogy becsléssel állapították meg a felvásárolt szőlő és az elkészült bor mennyiségét. Nincs tehát kellő alap és ok arra, hogy az ítéltábla ezekkel a megállapításokkal szemben ítéleti bizonyossággal kimondja, hogy 2000. szeptember 30. napján nem volt és nem lehetett 5 millió kg szőlő és nyilvánvalóan ennek feldolgozásából bor sem származhatott.

További bizonyítékként kell értékelni a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.41.535/2003/7. számú ítéletében foglaltakat is. A pert a Kft.7. indította a Kft.2. és a Kft.5. ellen. A Fővárosi Ítéltábla a Heves Megyei Bíróság ítéletét megváltoztatta és az első fokú ítéletből mellőzte annak megállapítását, hogy a Kft. 7. és a Kft.5. között 2000. augusztus 11. napján, míg a Kft. 7. és a Kft.2. között 2000. augusztus 25. napján 50.000 q szőlő felvásárlására és feldolgozására kötött szerződés színlelt szerződés, ezért hatálytalan, mivel ez nem nyert bizonyítást.

Kft. 1. működéséhez szükséges kölcsönök ténylegesen kifizetésre kerültek e, és azt is, hogy az 5 millió kg szőlő kifizetéséhez szükséges pénz rendelkezésre állt e vagy sem.

A szakértői vélemény szerint ugyanis a vád tárgyává tett ügyletek meg nem történte akkor is bizonyított, ha igazolást nyer, hogy a Kft. 1. működésének pénzügyi feltételei nem voltak biztosítva.

E kérdéskörre vonatkozóan a tényállás az első fokú ítélet 14-15. oldalán. míg az erre vonatkozó bizonyítékok értékelése az első fokú ítélet 25-28. oldalán található.

Az ítélet tábla előjáróban leszögezi, hogy az ítélet 25. oldalán kifejtett érveket nem osztja, mivel egyértelműen megállapítható, hogy az első fokú bíróság csak a vádlottak terhére szóló bizonyítékokat értékelte és teljes mértékben figyelmen kívül hagyta egyrészt azt a tényt, hogy e bizonyítékok az eljárás során részben megváltoztak, másrészt pedig azt, hogy találhatóak olyan bizonyítékok is az iratok között, amelyek a vádlottak védekezését alátámasztották.

Nem vitatható az elsőfokú bíróságnak az a tény megállapítása, amely szerint a vádlottak által vezetett cégek egymás között jelentős készpénzforgalmat bonyolítottak le, olyan számlák, és egyéb bizonylatok alapján, amelyeken a kiegyenlítés módjaként az átutalás volt feltüntetve.

Emellett az sem vitatható, hogy a bizonylatok többsége szabálytalanul lett kiállítva. A bizonylatokon ugyanis aláírás többnyire nem szerepelt, emellett ugyanazon pénzügyi művelet esetén a házipénztárból történő kifizetés időpontja, a pénz átvételére vonatkozó átvételi elismervény kiállításának dátuma és a banki befizetés időpontja között is rendszeres volt az eltérés, ami a pénzügyi esemény megtörténtének hitelét gyengíti.

Ezen túlmenően ugyancsak rendszeres volt az a gyakorlat is, amely szerint nagyobb összegű pénzt úgy fizettek be a Kft.-k a bankoknál vezetett számláikra, hogy ugyanannak az összegnek a felvételét is azonnal végrehajtották. Ez a befizetési mód kétségtelenül azt eredményezte, hogy az adott cég (cégek) bankszámláján a szóban forgó összeg jóváírásként és terhelésként is „egy pillanatra” (a banki bizonylatok rendszerint rögzítik a bevételezés és kiadás időpontját) megjelent, és így mintegy igazolta a pénz meglétét.

Ám mindezek nem alapozzák meg az ítélet tábla álláspontja szerint azt az ítéleti tény megállapítást, amely szerint a készpénzforgalom mögött valós pénzmozgás nem volt, és mindez csupán azt a célt szolgálta, hogy a pénzt a bankon „keresztül futtassák”, és a műveletet legalizálják.

E tény megállapítást ugyanis megfelelő bizonyítékok egyértelműen és hitelesen nem igazolják.

Ezzel kapcsolatban az ítélet tábla a következőket hangsúlyozza:

A készpénzzel történő fizetésnek összecszerűség tekintetében a vizsgált időszakban tiltó, vagy szankciókkal járó korlátja nem volt. A bizonylatolás módjára vonatkozóan is részletes jogszabályi előírások léteztek. A dolog természetéből fakadóan a gazdasági életben alkalmazására mégis elsősorban a kisebb ügyleteknél került és kerül sor, ugyanis ekkor még nem jelenik meg hátrányként a

nagyobb mennyiségű készpénz tárolásának, szállításának, átszámolásának vagy akár átadásának idő és költségigénye.

A banki tranzakciós szolgáltatások előnye egy bizonyos összeghatáron túl nyilvánvaló, hiszen a gazdasági szereplők és az illetékes hatóságok szemében a gazdasági esemény megtörténtét tényszerűvé, „láthatóvá” és független harmadik személy (a bank) által igazoltá teszi.

Ezek előrebocsátása után először a banki befizetésekre vonatkozó bizonyítékokat megvizsgálva leszögezhető, hogy az ítélet 25. oldalán ezzel kapcsolatosan kifejtettek iratellenesek és így nem megalapozottak.

Az elsőfokú ítéletben felhívott és a tényleges pénzmozgás hiányát igazolni hivatott tanúk vallomása ugyanis ezt a tényt egyáltalán nem támasztja alá. A tanúk a nyomozati vallomásukban sem állították - tanú 4. kivételével - hogy a banki befizetéseknél Az I. r. vádlottnál, vagy a befizetést végző alkalmazottnál nem volt készpénz. A tárgyalási vallomásaikban és a megismételt eljárás során tett nyilatkozataikban is elismerték a készpénz létét és azt a tényt is, hogy azt több esetben nemcsak kötegenként, hanem tételesen is átszámolták.

Az elsőfokú bíróság a tanúk nyilatkozatai között fellelhető ellentmondásokat nem oldotta fel, és annak megindokolásával végkép adós maradt, hogy miért a nyomozati vallomásokat fogadta el, ráadásul olyan tartalommal, amelyet a vallomások nem is tartalmaznak.

Így Tanú 11. a nyomozati vallomásának elé tárása után is úgy nyilatkozott, hogy olyan befizetés nem volt, ahol ne látott volna pénzt, azonban, ha az bundolva volt, akkor nem számolták át (Bank 1. fiók 2008. év október 30. jegyzőkönyv).

Tanú 12. úgy nyilatkozott, hogy mindig látott pénzt és a kisebb összeget mindig meg is számolta. Arról is nyilatkozott, hogy az I. r. vádlott helyett többnyire Tanú 2. és Tanú 1. járt el (Bank 1. fiókja).

Tanú 13. a megismételt eljárás során a következőket mondta: "A pénzt mindig elkértük, én azt mindig láttam és annyit láttam amennyi a bizonylaton szerepelt. ...megnéztem, hogy hamis-e a pénz, át kellett kötegelni, és át kellett fűzni".

Kétségtelen, hogy e tanú a nyomozati iratok 525. oldalán úgy nyilatkozott, hogy egyetlen alkalommal előfordult, hogy az I. r. vádlott nem hozott pénzt magával azért, mert az összeget azonnal fel is akarta venni, és úgy gondolta, hogy akkor pénzt hozni fölösleges. Mivel azonban ő az ilyen módon végrehajtott befizetésbe nem egyezett bele az I. r. vádlott eltávozott a bankból, majd fél óra múlva 13 millió forinttal érkezett vissza és az összeget 3 részletben befizette, majd azonnal fel is vette.

Ugyancsak e vallomásában állította a tanú azt is, hogy „a pénzt ő mindig ellenőrizte és megszámlolta, mert Tanú 4. ennek elmulasztása miatt küldték el".

E vallomások tükrében teljesen megalapozatlan és iratellenes az ítélet 25. oldal 3. bekezdés 7. 8., és 9. sorában írt azon ítéleti megállapítás, amely szerint a Bank 3-nál történő befizetések alkalmával az I. r. vádlott úgy adott be a bankba befizetési és kifizetési bizonylatokat, hogy azok mögött soha egyetlen fillér sem volt.

Kétségtelen, hogy Tanú 2. valóban tett olyan vallomást, hogy a befizetendő pénzt nem minden esetben számolta meg, de azt is állította, hogy minden esetben ténylegesen volt pénz a befizetést bonyolító személynél. Nyilatkozott arra vonatkozóan is, hogy a Kft.1, a Kft.2, a Kft.7 és más cégek nevében is rendszeresen végzett banki befizetéseket.

Tanú 14. tanú a nyomozati vallomásában előadta, hogy a banki dolgozók abban az esetben, ha ugyan olyan összegű pénzt fizettek be, mint amilyen összeget azonnal fel is vettek, akkor nem számolták meg a pénzt. Azt azonban e vallomásában sem állította, hogy a banki műveletek lebonyolításakor nem volt pénz a befizetőknél.

A megismételt eljárás során pedig kifejezetten azt állította, hogy a pénz létét mindig ellenőrizték. Az erre vonatkozó vallomásai a következők: „... biztos, hogy látnom kellett a pénzt, mert a kamera is látta; ... ha ugyanazt az összeget vitte el, akkor láttam, a pénzt minden esetben láttam, de csak akkor számoltam meg, ha más címetben kérte vissza”(Tanú 2., 2008. október 30. jegyzőkönyv 11. oldal).

Tanú 1. az ítélet 25. oldal utolsó bekezdésében írtakkal szemben a nyomozati iratok 567. oldalán rögzítettek szerint elmondta, hogy volt nagy összegű pénz átadás. Ezt az összeget a III. r. vádlott hozta, átadta a részére, majd másnap ő vitte a bankba és ő is fizette be. E tanú nyilatkozott arra vonatkozóan is, hogy ennek az összegnek a felvételét azonnal vagy később végrehajtó személy, vagy személyek kilétéről nincs tudomása. A megismételt eljárásban úgy nyilatkozott, hogy mind a három esetben ténylegesen látta a pénzt, látta annak átadását, és azt is, hogy az kötegelve volt.

Ennek tükrében pedig mindenképpen iratellenesek a 25. oldal utolsó és a 26. oldal első mondatában írtak is.

Összegezve a fentieket az elsőfokú ítélet 25. oldalán található érveléssel szemben egyértelműen az állapítható meg, hogy a banki befizetések alkalmával mindig rendelkezésre állt pénz, azt azonban ténylegesen nem lehet megállapítani hogy a pénz mennyisége megegyezett e a bizonylatban feltüntetett összeggel az egyes alkalmakkor.

Meg kellett vizsgálni ezek után a Kft.1 működéséhez nyújtott kölcsönök tényleges létére vonatkozó bizonyítékokat.

Az elsőfokú bíróság III. r. vádlott és Tanú 5. tanúvallomásával, azokat minden tekintetben elfogadva támasztotta alá azt a megállapítását, hogy a Kft.1. ténylegesen nem működött, valós gazdasági tevékenységet nem végzett, sem a megalakulásához, sem a működéséhez nem rendelkezett tőkével. A III. r. vádlott által a Kft. részére folyósított 143 millió Ft-os hitel - melynek eredetét a III. r. vádlott baráti kölcsönként jelölte meg - valójában nem létezett, az ügylet színlelt szerződés volt. Ezzel a kölcsönrel kívánták ugyanis azt a látszatot kelteni, hogy a Kft.1. rendelkezik megfelelő pénzforrással a Kft2.-től megvásárolt szőlő kifizetéséhez. Az elsőfokú bíróság ezt a ténymegállapítást azzal is alátámasztotta, hogy a III. r. vádlott

a meghallgatásakor a Kft. üzleti ügyeiről érdemben semmit nem tudott nyilatkozni, még az üzleti partnereit sem tudta megnevezni.

Hasonló megállapításokat tartalmaz az ítélet 26. oldala Tanú 5-el kapcsolatban is. Az elsőfokú bíróság Tanú 5. tanúvallomásából az alábbiakat fogadta el a tényállás megállapításakor. A tanú még a Kft. nevét sem tudta megjelölni, a Kft. megalakulásához szükséges pénzzel nem is rendelkezett, azt helyette vagy az I. r. vagy a IV. r. vádlott fizette be. A Kft. működésében a tanú nem vett részt, taggyűléseire nem járt, és nem volt tudomása a Kft.1. részére nyújtott kölcsönökről sem.

Ezzel kapcsolatosan azonban más bizonyíték tényleges értékelésére az elsőfokú bíróság részéről nem került sor, annak ellenére, hogy az ítélet 26. oldal 3. bekezdésében több bizonyítékot is felsorolt.

Ezzel szemben az ítélet tábla az iratok között fellelhető további bizonyítékok közül az alábbiakat emeli ki:

A III. r. vádlott nyomozati eljárás során történt tanúkihallgatása alkalmával részletes vallomást tett a Kft. alakulásának körülményeiről, valamint a működéséhez szükséges kölcsönök folyósításáról is. Elmondta, hogy a IV.r. vádlott 210 millió forintot, a Kft.2. 180 millió forintot, míg ő saját maga 143 millió forintot adott kölcsön a cégnek. Ez utóbbi összeget előadása szerint a barátai biztosították a számára. A gyanúsított kihallgatása alkalmával is tett érdemi nyilatkozatokat. Így előadta, hogy a Kft.-nek nem volt alkalmazottja, a tevékenységet „bérbe adták" a Kft.4-nek. Nyilatkozott arról is, hogy a cég az ügyletek ellenértékét készpénzben és nem átutalásokban egyenlítette ki.

Az ítélet tábla álláspontja szerint e vallomások ellentétben állnak az első fokú bíróság ítéletében rögzítettekkel. Nem állítható ezek alapján, hogy a III. r. vádlott a Kft. ügyeiről, a működés alapjairól, a folyósított kölcsönökről egyáltalán nem tudott.

Tanú 5. tanúkihallgatása alkalmával elmondta, hogy felkérésre, úgymond baráti szívbességből vett részt a cég alapításában, a szükséges összeget helyette fizették be, valamint állította azt is, hogy tevékenyen nem vett részt a cég munkájában.

Az ítélet 27. oldal első bekezdésében írtakkal szemben az ítélet tábla megállapította, hogy a IV. r. vádlott tanúként történt meghallgatása alkalmával elismerte, hogy kölcsönt nyújtott 200 milliós összegben a Kft.1-nek, melyről szerződés is készült.

Állítása szerint ezért kellett eladni az összes bort, hogy ezt az összeget előteremtse. Nyilatkozott arra vonatkozóan is, hogy a kölcsönt 2001. év elején kapta vissza. E vallomás - melynek tartalma ellentétes az ítéletben hivatkozottakkal - értékelése elmaradt.

Tanú 6. és Tanú 7. tanúk nyomozati és tárgyalási vallomása az elsőfokú ítéletben rögzítetteknél lényegesen bővebb volt. E tanúk nyilatkoztak arról is, hogy a Cím 1.

alatt a Kft. tényleges tevékenységet folytatott, ehhez eszközöket is béreltek, a szőlő felvásárlásával és feldolgozásával foglalkoztak.

Összegezve a fentieket és mérlegelve a rendelkezésre álló bizonyítékokat az ítéltábla az elsőfokú bíróság következtetésével ellentétesen arra a megállapításra jutott, hogy a Kft.1. működéséhez szükséges kölcsönök folyósításának ténye egyértelműen nem cáfolható, de nem is igazolható.

Azt már a fentiekben megállapította az ítéltábla, hogy a banki befizetések alkalmával a bizonylaton szereplő tekintélyes összegek tényleges rendelkezésre állása nem cáfolható egyértelműen.

Ebből következően a fenti bizonyítékokból nem vonható le az a következtetés sem, hogy a Kft.2-től megvásárolt szőlő kifizetéséhez szükséges kölcsönök tényleges folyósítására nem került sor.

Ennek cáfolatához nem elegendő ugyanis annak hangsúlyozása, hogy a IV.r. vádlott a Kft. 4. alapításakor munkanélküli volt, valamint az sem, hogy a III. r. vádlott sem állhatott rendelkezésére ekkora összeg.

E két vádlott az eljárás során mindvégig arra hivatkozott, hogy a kölcsönt barátaiktól, ismerőseiktől kapták, illetve részben bor értékesítéséből fedezték. Ezt az előadásukat azonban semmilyen adat nem cáfolta meg az eljárás során.

Az elsőfokú bíróság a kölcsön színlelt jellegét igazoltnak találta a Fővárosi Bíróság 21.K.31.339/2002. és 16.K.31.338/2002. számú iratainál lévő az APEH Tolna Megyei Igazgatóság határozatában foglaltakkal is.

A 2001. november 29-én kelt 1646752205 számú APEH határozat 2. oldalán a III. r. vádlott akként nyilatkozik, hogy a 143 millió Ft-os kölcsönt barátoktól kérte, akiket nem kíván megnevezni. A 2001. december 3. napján kelt 1646752173 számú APEH határozat harmadik oldalán található a IV.r. vádlott előadása szerint a 211.450.000 forint részben kölcsönből, részben saját megtakarításaiból tevődik össze.

Megállapítható tehát, hogy e két dokumentum sem hordoz olyan többletinformációt, mint amiről a vádlottak a büntetőeljárás során már nyilatkoztak.

Az ítéltábla utal arra is, hogy az ügyekben manapság nem egyszer fordul elő hasonló nagyságrendű összeg baráti kölcsönként történő folyósítása. Az összeg nagyságrendje tehát önmagában a kölcsön folyósításának tényét nem cáfolja, más bizonyíték azonban kétséget kizáróan nem is igazolja.

Hasonló megállapítások tehetőek a kölcsön tekintetében a Kft. 7. és a Kft.2 által folyósított összegekre vonatkozóan is. Nem vitatható, hogy e két Kft. ténylegesen nagy volumenű gazdasági tevékenységet folytatott, és így nem zárható ki, hogy a kölcsön adott összeg forrása a gazdálkodásukból származó megtakarítás volt. Ezt önmagában nem cáfolja az a tény, hogy nem sokkal később a Kft.7. felszámolására került sor, hisz abból, hogy nem a lejárt tartozás kiegyenlítésére fordította a megtakarított illetve szabad pénzeszközét, még nem következik ítéleti bizonyossággal, hogy megtakarítása, szabad pénzeszköze nem is volt.

Itt kell hangsúlyozni azt is, hogy erősíthetné a kölcsönnyújtások és az egyéb banki műveletek hitelességét a kiállításra került számviteli bizonylatok megalapozottsága. A tartalmi és formai követelmények teljesülésének hiánya azonban éppen az ellentétes irányba hat. A pénztári bizonylatok nem elégítik ki ugyanis a számviteli bizonylatokkal szemben támasztott követelményeket. A bizonylatokon az aláírás többnyire nem, vagy csak részben teljesített. A számlákon feltüntetett dátumok több esetben ellentétben állnak a kapcsolódó banki műveletek bonyolításának időpontjával, illetve az egyéb pénzmozgást tanúsító dokumentumokon feltüntetett időpontokkal.

Az ítélet tábla álláspontja szerint igaz ugyan, hogy a fenti hiányosságok a pénzügyi események hitelét erősen rontják, a műveleteket gyanússá teszik, de önmagukban a kölcsön nyújtás tényének kétséget kizáró megcáfolásához nem elegendők.

Összegezve a fentieket az ítélet tábla valamennyi bizonyítékot értékelve arra a megállapításra jutott, hogy a kölcsönök tényleges rendelkezésre bocsátását, ezáltal pedig annak a Kft.1 számlájára történő befizetését kétséget kizáróan sem igazolni sem cáfolni nem lehet.

A tényállás I/d. pontjához fűzött bizonyítékok értékelését a másodfokú bíróság a fentiekben túlmenően az alábbiakkal egészíti ki.

Az ítélet tábla az előzőekben lényegében érintette mindazokat a bizonyítékokat, amelyeket az első fokú bíróság is figyelembe vett álláspontjának kialakításakor, és meg is indokolta, hogy e bizonyítékok értékelése, mérlegelése alapján miért jutott az első fokú bíróság álláspontjától eltérő ténybeli következtetésekre.

A rendelkezésre álló bizonylatokból ma már nem állapítható meg ugyanis, hogy a vizsgált időszakban a Kft.2 és rajta keresztül a Kft.1 teljes körűen mennyi szőlőt vásárolt fel és abból pontosan mennyi bort állított elő. A bor értékesítésével kapcsolatos dokumentumok egy része, elsősorban a készpénz mozgását rögzítő számviteli bizonylatok nem képesek hitelesen igazolni a rögzíteni kívánt gazdasági eseményeket, mert a kiállításuk helytelen és időnként ellentmondásba kerülnek máshonnan rendelkezésre álló adatokkal.

Nem vitatható azonban, hogy jelentős mennyiségű szőlő és bor feldolgozása valósult meg. Az iratanyagban nincs olyan dokumentum, mely cáfolná azon hatósági vizsgálati adatokat, hogy a feldolgozott szőlő mennyisége 2000. évben elérhette az 5.000.000 kg nagyságrendet. Hasonlóképpen nem nyert egyértelműen cáfolatot a kölcsönök nyújtásának megtörténte sem.

Az ítélet 30. oldal utolsó előtti bekezdésében írtakra vonatkozóan pedig ugyancsak azt lehet megállapítani, hogy ez önmagában, az egyéb körülményeket is figyelembe véve nem alkalmas annak ítéleti megállapítására, hogy a Kft.2 nem rendelkezett készpénzzel.

A tényállás I/a. pontjához kapcsolódó bizonyítékok értékelését a másodfokú bíróság az alábbiakkal egészíti ki.

Szemben az elsőfokú ítélet tényállásában rögzítettekkel a II. r. vádlott vallomása és a szakvélemény ténymegállapítása alapján rögzíthető, hogy a II. r. vádlott nem a CB 0150178, CB 0150179 és CB 0150180 számlákat állították ki először, hanem a D 0675217 sorszámú számlát. Mivel utóbb felhívták a Kft. figyelmét arra, hogy a jövedéki nyilvántartásokkal összefüggésben megbontott és részletesebb adattartalmú számlákra van szükség, ezért a D 0675217 számú számla helyett megbontva, de együttesen azonos összegben állították ki „ismételten” a három darab CB számlát.

A II.r. vádlott elmondta, hogy a Kft 2. által vásárolt D 0675217 számú számla kiállítására tévedésből került sor. Hiba történt akkor is, amikor a megismételt számlázáskor a kiállítás dátumaként nem a tényleges 2001. januári időpontot, hanem a mintául szolgáló, és korábban kiállított D 0675217 sorszámú számla kiállítási dátumát másolták át. Ugyanakkor hangsúlyozta a II.r. vádlott azt is, hogy a D 0675217 számú számlát a későbbiekben stornóztottnak tekintették, és azt a könyvelésben illetve Áfa bevallásokban nem is használták fel. Az I. r. és a II. r. vádlott egybehangzóan adta elő, hogy a problémát alapvetően az okozta, hogy az APEH a vizsgálata során valamennyi számlatömböt - beleértve az üreseket is - elvitte és többszöri kérésük ellenére sem adta vissza.

Ezért kényszerültek új számlatömböt venni 2001. januárban, és a vámellenőrzés kifogásaira figyelemmel utóbb megbontva kiállították a 3 db CB jelű számlát is.

A II. r. vádlott által előadottak az eljárás során nem nyertek cáfolatot. Bizonyítékok támasztják alá, hogy a Kft.1. több alkalommal írásban kérte az APEH-től a számlatömbök visszaadását, nem cáfolható tehát az a vádlotti állítás, hogy a kérés teljesítésének elmaradása miatt kellett új számlatömböket vásárolniuk.

Ugyancsak nem nyert cáfolatot az az előadása sem, amely szerint a számlát bontva, az értékesített borok fajtáját is feltüntetve kellett kiállítani. Hangsúlyozandó, hogy erre vonatkozóan az eljárás során meghallgatott vámügyintézők vallomása is eltért egymástól. Ebből pedig levonható az a következtetés, hogy a vádbeli időszakban a bor jövedéki terméké válása miatt még nem alakult ki olyan általános érvényű követelmény rendszer, amely a számla kiállításának speciális kellekeire vonatkozott, és általánosan követendő volt.

Mindez azonban nem befolyásolja annak megállapítását, hogy a D jelű számla rontott, azaz hibás számlának számított, ezért nem lehetett felhasználni sem a Kft.2, sem a Kft.1 könyvelésében, vagy Áfa bevallásában.

Az is nyilvánvaló, hogy mivel a 2000. december 20-i borértékesítés a cégek között megtörtént, arról mindenképpen számlát, vagy számlákat kellett kiállítani. A másodfokú eljárásban beszerzett szakértői vélemény szerint erre viszont alkalmas volt a Kft.1 által 2001. január 16-án vásárolt CB jelű számlagarnitúra is. Annak ugyanis a szakértők álláspontja szerint nincs jelentősége, hogy a D 0675217 számú számla egy tételben, míg a CB megjelölésű számlák megbontva, de számszakilag azonosan tartalmazzák a szóban forgó értékesítést.

A számlák a Kft.1. 2000.12.29-i dátummal ellátott KA 6913327 számú bevételi pénztárbizonylatának mellékletét képezik. A bizonylat aláírásokat nem tartalmaz. A



Kft. 1. időszaki pénztárjelentése, mely a Kft.1. házipénztári pénzforgalmát mutatja 2000. november 01. és 2000. december 31. között, a bevételi pénztárbizonylat sorszámát, kiállítási dátumát és a rajta feltüntetett összeget ezzel egyezően tartalmazza.

Azt lehet tehát egyértelműen megállapítani, hogy a bizonylatok kiállítására nyilvánvalóan nem 2000-ben, hanem jóval később, leghamarabb 2001. január 16-án került sor. A számla tehát nem tekinthető szabályszerű bizonylatnak.

A másodfokú eljárásban beszerzett könyvszakértői vélemény alapján az is megállapítható, hogy a Kft.2. dokumentumai között, 2000. december 29-i dátummal megtalálható a 414.592.100 forintról szóló AP 1055232 sorszámú kiadási pénztárbizonylat, illetve az összeg befizetését igazoló KA 6913327 sorszámú nyugta, mely a már taglalt azonos sorszámú bevételi pénztárbizonylathoz kapcsolódik.

A pénztárbizonylatot azonban az összeg átvételének napján kell kiállítani. Ez a dátum pedig 2000. december 29. napja volt. Mivel pedig a pénztárbizonylaton tételesen feltüntetésre kerültek a 2001. január 16-án vásárolt számlasorszámok, egyértelműen meg lehet állapítani, hogy a hibás bizonylatot, a Kft.2 nem fogadhatta volna el a teljesítés igazolásaként.

Erre, vagyis a hibás számla tényére vonatkozóan azonban a másodfokú tárgyaláson jelenlévő szakértők egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy ez utóbb akár javítható, vagy stornózható, vagyis ebből önmagában adócsalásra egyértelmű következtetést levonni nem lehet.

Az ítéletábra a hibás számla kiállításának körülményei alapján, különös tekintettel arra is, hogy a két érintett Kft. az adóbevallásában csak a bontott számlákat használta fel, ugyanakkor a hibás számlát is megőrizte, arra a következtetésre jutott, hogy ez a magatartás önmagában - bár kétségesse teszi a gazdasági esemény valóságát- azonban annak fiktív voltát ítéleti bizonyossággal nem támasztja alá.

A tényállás I/c. pontjával kapcsolatban a másodfokú bíróság az alábbiakat hangsúlyozza.

Ezt a tényállást az első fokú bíróság szakértő 1. szakértői véleménye alapján állapította meg. A szakértő megállapításai szerint a Kft.1-nek 2000. augusztus végén nem volt borkészlete, szeptemberben és októberben egyáltalán nem forgalmazott bort, ennek ellenére 2000. november 30. napján, december 20. napján, és 2001. január 31. napján nagy mennyiségű bor eladására került sor a Kft.8. és Kft.2 felé. Ebből vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy a Kft.8-nek novemberben és decemberben eladott bor, - készlet hiány miatt- valójában nem történt meg, vagyis az ügylet színlelt.

Mindez igaz lehet, de csak akkor, ha a Kft.1 könyvelési bizonylatai hiánytalanok, és egyértelműen azt igazolják, hogy bor vásárlására ebben a három hónapban tényleg nem került sor.

A könyvelési anyag azonban nem teljes. Elkerülte ugyanis az első fokú bíróság figyelmét, hogy a szakvélemény 4. oldalán a szakértő aláhúzással is kiemelten rögzítette, hogy az iratok között a Kft.1 főkönyvi könyvelési kartonjai nem találhatóak meg, így megállapításai csak a pénztári bizonylatok alapján készültek.

Nyilván ezért is fogalmazott a szakértő úgy a szakvélemény 9. oldalán, hogy „a Kft.1-nél borértékesítés és borvásárlás 2000. október hónapban a fellelhető bizonylatok alapján nem történt”.

Kiemelendő ugyanis, hogy a főkönyvi kartonok a könyvelés alapját képezik, amelyek egyben a mérleg elkészítésének és az év végi beszámolónak is alapjául szolgálnak. Ennek hiánya lényegében ellenőrizhetetlenné teszi a tényleges forgalmazást.

Hasonlóképpen igen fontos a számlatömbök szigorú számadásba vonásáról készült dokumentum léte is, amely a szakvélemény 4. oldalán tett szakértői megállapítás szerint ugyancsak hiányzott az iratok közül.

A számlatömbök szigorú számadásba vonása olyan analitikus nyilvántartás felfektetését és vezetését jelenti, amelybe valamennyi számlát - számlaszámot - fel kell tüntetni. Lényegében ennek alapján lehet nyomon követni, hogy a számlatömbökben lévő számla mikor és miként került felhasználásra.

E két alapvető könyvelési bizonylat hiánya miatt tehát egyáltalán nem kizárt, hogy a Kft.1 e két hónapban mégis vásárolt bort. Azt sem rögzítette a szakvélemény, hogy 2000. július végén volt e borkészlete, és ha igen, akkor milyen mennyiségben, és ennek a sorsa mi lett. Tény ugyanis, hogy 2000. július hónapban a Kft.2 nagy mennyiségű, összesen 282.646 liter bort adott el a Kft.1-nek, azt azonban nem tudjuk, hogy ennek a mennyiségnek a tovább értékesítésére mikor került sor. A szakvéleményben feltüntetettek szerint ennek eladására nem került sor július hónapban. Alapvetően leszögezhető, hogy a szakvélemény a készletekre vonatkozóan adatokat nem közöl.

A főkönyvi kartonok hiánya és a Kft. könyvelési dokumentumainak egyéb hiányossága miatt a két számlában tükröződő bor eladásának ténye - az esetleges vásárlásra is tekintettel - kétséget kizáróan nem cáfolható.

Megjegyzni ezen túlmenően az ítéletábra, hogy 2000. szeptember 30. napján a Kft.1 5 millió kg szőlőt vásárolt a Kft.2-től. Ezt a szőlőt feldolgoztatta. A feldolgozás eredményeként azonban ugyancsak meg nem cáfolható módon jelentős mennyiségű borkészlete lehetett már 2000. november 30. napján.

Nem megalapozott tehát az elsőfokú bíróságnak az a ténymegállapítása, hogy borkészlet hiánya miatt az ügylet fiktív volt.

Megalapozatlan továbbá az első fokú ítélet 32. oldal 3. bekezdésében foglalt azon megállapítás is, hogy Kft.1 és a Kft.2. között 2001. február 1. napján kelt „megvalósulási jegyzőkönyv” 40.971 hl bor tárolását rögzítette A jegyzőkönyv ugyanis összesen 158.850 hl bor bértárolásáról és bérletéről szólt.

Ezen túlmenően a Kft. 5. és a Kft.1 között megkötött bérleti szerződés alapján az is megállapítható, hogy ez utóbbi Kft. a tulajdonában álló bormennyiséget a verpeléti adóraktárban is tárolhatta.

Az első fokú ítélet 32. oldal 5. és 6. bekezdésével valamint a 33. oldal 1. bekezdésével kapcsolatos álláspontját az ítélet tábla már az I/a. ponthoz fűzött indokolásában részletesen kifejtette.

Az ítélet 33. oldal 2. bekezdését illetően azonban kiemeli az ítélet tábla, hogy az első fokú bíróság a három vámügyintéző tanú vallomásaiból megint csak a terhelő adatokat emelte ki és értékelte. Ezzel szemben e három tanú sokkal részletesebb vallomást tett és több olyan kérdéskört is érintettek, amelyre vonatkozóan nyilatkozataik eltértek egymástól. Ez a tény pedig a vádlottak előadását igazolja.

Tanú 8. tanú a 21. sorszámú jegyzőkönyv 15. oldalán akként nyilatkozott, hogy az ellenőrzéseket szűrőpróbaszerűen és tételesen is végeztek. Tanú 9. tanú ugyanezen jegyzőkönyv 20. oldalán előadta, hogy a főszabály a szűrőpróbaszerű ellenőrzés volt. Állítása szerint többször előfordult, hogy fel is kellett mászni egy-egy tartály tetejére, és úgy megvizsgálni, hogy mennyi bor van benne. Ugyanezen tanú vallotta azt is, hogy a szűrőpróba lényegében azt jelentette, hogy amelyik tételt kiszúrták azt ténylegesen meg is vizsgálták. Ugyanilyen tartalmú nyilatkozatot tett Tanú 10. tanú is a jegyzőkönyv 23. oldalán.

Téves következtetésre jutott tehát az első fokú bíróság, amikor a szűrőpróbaszerű ellenőrzést is csak okmányok alapján elvégzett ellenőrzésként értékelte. Ez az ellenőrzési mód ugyanis a szűrőpróbaszerűen kiválasztott tartály tartalmának ellenőrzését is magában foglalta.

Az ítélet 33. oldal 2. bekezdésében írtak alapján az elsőfokú bíróság téves ténybeli következtetésre jutott, amikor megállapította, hogy a vádlottak a moratórium időszakát használták fel a „nem létező bormennyiség mozgatására”. A vádlottak közül az I. r. és a II. r. vádlott is mindvégig állította, hogy a moratórium időszaka alatt a vámellenőrzés nagyon gyakori, szinte heti rendszerességű volt. Ez egyébként az ítélet tábla álláspontja szerint is megfelelhetett a valóságnak, hiszen ebben az időszakban fektették le a jövedéki okmányokat, ez pedig tételes készletfelmérést, termék mérleg felállítását és az egyéb speciális okmányok vezetésének megtanulását is jelentette.

Ezzel azonos tartalmú nyilatkozatot tett az alapeljárás során Tanú 8. vámügyintéző tanú is, aki úgy nyilatkozott, hogy „lehet, hogy a társaság tevékenysége fiktív volt, de ahhoz képest túl rendszeresek voltak az ellenőrzések, így nagyon nehéz lett volna azokat ilyen jelentős volumenű termék mellett kijátszani”.

A termékkísérő okmánnyal kapcsolatosan a meghallgatott vámügyintéző tanúk egymásnak ellentmondó vallomást tettek.

Tanú 10. tanú azon védői kérdésre, hogy ha az egymással szerződő felek megállapodnak abban, hogy a termék az eladó raktárában marad, akkor azt hogyan kell adminisztrálni, akként nyilatkozott, hogy ha termékmozgás nem történik, akkor nem kell TKO-t kiállítani. Ugyanez vonatkozott állítása szerint arra az esetre is, ha a bor mozgása nélkül elkerítik az adóraktárakat.

Ezzel szemben Tanú 9. és Tanú 8. tanúk azt állították, hogy a szállítmány elmozdulásakor vagy az árú eladásakor mindig szükséges volt a TKO kiállítása.

Ugyancsak ellentmondásos nyilatkozatokat tettek a tanúk arra vonatkozóan is, hogy a bor eladása esetén, a számlán fel kell e tüntetni az eladott bort színenként és fajtánként.

Tanú 10. tanú a 21. jkv. 23. oldalán azt adta elő, hogy a számlán és a pincekönyvben is tételesen, fajtánként kellett megjelölni az értékesített bormennyiségeket, míg Tanú 9. szerint ezt csak a pincekönyvben kellett rögzíteni.

Tanú 8. tanú pedig erre a kérdésre bizonytalan választ adott (17. oldal és 20. oldal).

Az ítélet 33. oldal utolsó bekezdésében valamint a 34. oldalon az 1-4 bekezdésben írtakkal kapcsolatban az ítéletábra álláspontja a következő:

Nem vitatható, hogy a jövedéki termékekre vonatkozó adminisztrációs kötelezettségeket az érintett gazdasági társaságok nem teljesítették a törvényben előírtaknak megfelelően. Erre vonatkozóan lényegében mindegyik szakértői vélemény tartalmaz adatokat. Ugyanakkor hangsúlyozni kell azt is, hogy ezek a hiányosságok nyilvánvalóan abból is fakadhattak, hogy a bor akkor vált jövedéki termékké és a speciális adminisztráció elsajátítása nehézségekbe ütközött a termelők és értékesítők részéről. Ezt lényegében mind a szakértők, mind pedig a vámügyintézők is elismerték az eljárás során.

A Kft.1 és Kft.2-k részéről tapasztalt hiányosságok azonban nem voltak olyan súlyosak, hogy a vámhivatal által végzett és a 2000. szeptembertől december végéig terjedő időszakot érintő vizsgálat jelentős hiányosságokat állapított volna meg. Ilyet csak a későbbi vizsgálat talált, de ez már nem érintette a vádidőszakot.

Összegezve tehát megállapítható, hogy a nyilvántartási és bizonylatolási hiányosságok a korábban ismertetett bizonyítékok tükrében sem cáfolják egyértelműen, hogy a 2000. november 30.-i és december 20-i borértékesítés megtörténhetett, az egyéb bizonyítékok pedig nem is igazolják annak megtörténtét.

A tényállás I/b. pontjával összefüggésben a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki:

A Kft.1. CB 0176104 számon 2001. január 31-i dátummal állította ki bruttó 40.278.754 forint értékű (340.797 liter) borértékesítésről szóló számláját. Hasonlóan, dátum szerint ezen a napon került kibocsátásra a CB 0176105 számú bruttó 131.570.096 forint értékű (1.447.193 liter) borértékesítési számla is.

A számlák kiállításának valós időpontját kérdésessé teszi az, hogy az adott időszakra vonatkozó Áfa analitika még 2001. március 5-én is a bizonytalan időpontban stornózott CB 0176103 számlát tartalmazza érvényes bizonylatként. Ez

két dolgot jelenthet. Vagy már 2001. január 31-én stornózták e számlát és helyette kiállították a másik kettőt úgy, hogy a könyvelést nem helyesbítették, vagy a számla stornózására csak később került sor, az új számlák kiállítási dátumát mégis az eredeti számlával azonosan rögzítették.

Bár e bizonylatokon a megjelölt fizetési mód az átutalás volt, ennek ellenére a kiegyenlítés készpénzben történt. A számlák ez esetben is hiányosak, aláírás nélküliek voltak.

Bár a bizonylatok szerint a vételár befolyásával meg lett volna a fedezet a számlákkal kapcsolatos fizetendő Áfa pénzügyi rendezésére, ehelyett más szállítók felé kimutatott tartozásokat egyenlítették ki.

Összességében a korábban már kifejtett indokok alapján az állapítható meg, hogy a számlák készpénzzel történő kiegyenlítésének megtörténtét a hiányosan kiállított készpénzmozgást rögzítő bizonylatok nem képesek megfelelően és hitelesen igazolni.

A másodfokú eljárásban beszerzett szakvélemény 64. és 65. oldalán rögzítettek szerint azonban nincs olyan adat, mely a szóban forgó bor létezését egyértelműen cáfolná. Ezért magukat a számlákat illetve a mögöttük lévő gazdasági eseményt (borértékesítés) eleve fiktívnek minősíteni nem lehet.

Az a tény pedig, hogy a Kft. az adóbevallását késedelmesen adta le illetve nem az Áfa befizetési kötelezettségének, hanem más gazdálkodó szervezetek felé fenn álló tartozásának kiegyenlítésére fordította a bevételt, ugyancsak nem alkalmas ilyen tartalmú következtetés levonására.

Ami pedig a 35. oldal 3. bekezdésében írtakat illeti, az ítélet tábla ezzel kapcsolatban korábban már többször kifejtette az álláspontját, vagyis azt, hogy önmagában az a tény, hogy a Kft. 1. a bor előállításához szükséges személyi és tárgyi feltételekkel nem rendelkezett, önmagában semmilyen következtetés levonására nem alkalmas, tekintettel arra, hogy a gazdasági tevékenységéhez alvállalkozókat vett igénybe, ami nem esik jogszabályi tilalom alá.

A tényállás III/a. pontjával kapcsolatban a másodfokú bíróság az alábbiakat hangsúlyozza.

Az elsőfokú ítélet 35. és 36. oldalán kifejtettek szerint az első fokú bíróság az I. r., a II. r., a IV. r. és az V. r. vádlottak bűnösségét az alábbiakra alapozta:

- 1./ 1999. szeptember 30. napján a szüret időpontjára tekintettel nem lehetett 4,5 millió kg szőlő a Kft. 2. birtokában
- 2./ A Kft. 4-nek a működéséhez és a szőlő vételárának kiegyenlítéséhez szükséges személyi és tárgyi feltételei nem voltak biztosítottak.
- 3./ A kölcsönként nyújtott üzemviteli hitel forrása ismeretlen.
- 4./ Az üzemviteli hitel ki és befizetésével kapcsolatos bizonylatok hiányosak.

5./ A szőlőből készült bor eladásának időpontja korábbi, mint a szőlőfeldolgozó gépsor bérleti díjának kiegyenlítése.

6./ A Kft.4. a feldolgozott bort korábban adja el a Kft.2-nek, mint ahogy a KI-BOR Kft. a szőlő feldolgozásáért a munkadíjat elszámolja.

7./ Bár az ügyvezető személy a IV. r. vádlott, a bankokban több esetben az I. r. vádlott fizeti be és veszi fel pénzt a Kft.4 bankszámlájáról.

Az ítélet tábla ezzel kapcsolatba a következőkre kíván rámutatni:

1./ Az 1999. évi szüret időpontja ismeretlen. A felvásárlásra vonatkozó mázsajegyek, felvásárlási jegyek az iratok között nem lelhetők fel, így semmi nem cáfolja a szőlő tényleges létét. Részletesebb indokolást már az I/d ponthoz kapcsolódóan adott az ítélet tábla, amely megállapításai e tényállási pontra is érvényesek.

Az indokolást e tényállási ponthoz kapcsolódóan az ítélet tábla azzal kívánja kiegészíteni, hogy az iratok között fellelhető D 0228318. számú számla szövegezése utal a szőlő származási bizonyítványára, márpedig ez a szőlő tényleges létét igazolja.

Az iratok között található az adóhatóság 1999. november 23-i jegyzőkönyve, amely időpontban a Kft.4 iratait vizsgálták. Ez alkalommal kiemelten megvizsgálták a szőlő eladásáról készült számlát és negatív megállapítást nem tettek.

2./ A személyi és tárgyi feltételek hiánya semmit nem igazol, hiszen a Kft.4. a szőlő beszerzését, feldolgozását és tárolását is alvállalkozókkal végeztette. (Kft.2, Kft.5 és Kft.3.. Kft.).

3.-4./ Ez a tény önmagában nem zárja ki a kölcsön nyújtásának tényleges megtörténtét. A kölcsön nyújtásáról készült pénztári bizonylatok hiányossága pedig önmagában ugyancsak nem alkalmas arra, hogy annak megtörténtét cáfolja.

5-6./ A korábban kifejtettek szerint a teljesítés és a számla kiállítása elválhat egymástól, ez a felek közötti megállapodás kérdése. Csak a számla pénzbeli kiegyenlítésekor kell a két időpontnak egybeesnie.

Ebből tehát a gazdasági esemény fiktív voltára következtetni nem lehet.

7./ A tényállás is tartalmazza, hogy a Kft. tényleges irányítója a Kft.4 esetében is az I. r. vádlott volt. Tartalmazza azt is, hogy a Kft.-k tevékenységének összehangolása miatt a pénzügyi irányítást is ő végezte. Abból a tényből, hogy a Kft.4 bankszámlájáról pénzt vett fel vagy pénzt fizetett be az I.r. vádlott még nem következik, hogy a gazdasági esemény nem történt meg.

A tényállás III/b. pontjához kapcsolódóan a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

Miután a fentebb kifejtettek szerint a szőlő felvásárlását és feldolgozását kétséget kizáróan cáfolni nem lehet, a szőlőből készült bor értékesítésének tényét sem lehet megkérdőjelezni és ítéleti bizonyossággal annak megtörténtét kizárttá tenni.

A másodfokú bíróságnak ezt a következtetését alátámasztja szakértő 2. szakértői véleményének 35. oldala és szakértő 3. szakértő szakvéleményének 70. és 71. oldal.

A tényállás IV/a. pontjával összefüggésben az elsőfokú ítélet 37-38. oldalán lévő indokolással az ítéltábla egyetértett, azt azonban kiegészíti a következőkkel:

Az üggyel kapcsolatban 2002 IV. negyedévére vonatkozóan kerültek feltárássra azok a számlák, melyeket a Kft.2 nevében a szőlőtermeléssel foglalkozó magánszemélyek részére állítottak ki. Ezek kivétel nélkül 12%-os Áfa-t tartalmaztak, összesített nettó értékük 21.911.032 forint, míg Áfa tartalmuk 2.629.330 forint.

E számlázással összefüggésbe hozható a Kft. 12. kötött 2002. április 16-i szerződés, ahol szintén bizonylatok (számlák) állnak rendelkezésre, melyet a Kft. 12. a Kft.2 részére a szolgáltatásával kapcsolatban ténylegesen leszámlázott. Az összesített nettó szolgáltatási érték 14.081.250 forint, az Áfa tartalom 1.689.750 forint.

A Kft. a 2002. IV. negyedévre Áfa bevallást már nem nyújtott be, azaz, hogy a Kft. az általa a magánszemélyek felé továbbterhelt Áfa összegével nem számolt el.

Ugyanez vonatkozik a 2003. I. negyedévi termékértékesítésekre is, mivel bevallás hiányában a Kft. az ekkor továbbterhelt Áfa-val nem számolt el.

Ugyanakkor az általános forgalmi adóról szóló törvény 40.§ (6) szerint a termékértékesítésnél és szolgáltatásnyújtásnál az adó fizetésére kötelezett személy az, aki olyan bizonylatot bocsát ki, amely adóösszeget és/vagy adómértéket tartalmaz. A Kft.2 által a magánszemélyek részére kibocsátott számlák ilyenek minősülnek. Ekként pedig megállapítható, hogy a Kft. 2002 IV. negyedévére 2.629 e forint Áfa-val, 2003. I. negyedévére 1.544 e forint Áfa-val nem számolt el.

Az I.r. és a II. r. vádlottak érdemi védekezése szerint felhatalmazásuk volt az új tulajdonosoktól az ügylet további lebonyolítására. Ugyanakkor a vádlottak álláspontja szerint az Áfa bevallás elkészítése már nem volt az ő feladatuk, ahhoz a cég iratai nem is álltak a rendelkezésükre, arról sem volt tudomásuk, hogy az új tulajdonosok milyen gazdasági tevékenységet folytattak.

Ennek a védekezésnek a cáfolata az ítélet 38. oldalán található. Ezt az érvelést az ítéltábla az alábbiakkal egészíti ki a kiegészítő szakvélemény alapján (szakértő 3. és szakértő 4. kiegészítő szakvélemény 35. oldal).

A tulajdonosi kör módosulása kapcsán elképzelhető, hogy megállapodás alapján a korábbi menedzsment átmenetileg bizonyos feladatok fölött még diszponál, ami akár szerződések kötését, számlázást is magában foglalhat. Ha ennek keretében történik számla kibocsátás a korábbi menedzsment által, akkor az szabályszerűnek tekinthető.

A fentiek alapján e tényállási pont tekintetében a másodfokú bíróság az I. r., a II. r. és az V. r. vádlottak bűnösségét bizonyítottanak látta.

A Be. 4.§ (2) bekezdése az in dubio pro reo elvét fogalmazza meg, melynek értelmében, ha valamely tény nem talál kétséget kizáróan bizonyítottanak a bíróság, akkor azt nem értékelheti a vádlottak terhére.

Jelen ügyben a B.1492/2001. számú alapvádíraton túl sor került az ügyészség részéről egy újabb vádirat benyújtására (B.15034/2003/6.), majd az alapvádírat módosítására és a megismételt eljárásban annak kiegészítésére. Ezt követően a főügyészség a vádirati tényállás kiegészítését írásban hozzárendelte a vádirati

pontokhoz, és a másodikként benyújtott vádiratából a 2. tényállási pontot és minősítést mellőzte.

Ilyen előzményeket követően az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás alapján a vádlottak bűnösségét - kivéve II. r. vádlott részfelmentését - valamennyi tényállási pontban megállapította.

A másodfokú bíróságban azonban - a korábban kifejtett indokok alapján - egyes tényállási pontok vonatkozásában kétség merült fel és ennek eloszlatása érdekében bizonyítást rendelt el.

Az ügyben összesen hat igazságügyi adó- és könyvszakértő nyújtott be szakértői véleményt, a szakértők a megismételt másodfokú eljárás során a lényeges kérdéseket illetően konszenzusra jutottak.

Ugyanakkor az így felvett bizonyítás eredményeként sem sikerült kétséget kizáróan bizonyítani, hogy a vádbeli gazdasági események valójában nem történtek meg, és így nem bizonyítható kétséget kizáróan az sem, hogy a vádlottak célja ezekkel a gazdasági eseményekkel kizárólag a jogosulatlan Áfa visszaigénylés, illetve az adófizetés mértékének a csökkentése volt.

Így az ítélőtábla a vádlottak terhére nem látta megállapíthatónak az I/d, I/a., I/c., I/b., III/a., és III/b. pont alatti cselekmények elkövetését.

Nem vitatható azonban, hogy a vádbeli Kft.-k egyike sem teljesítette a számviteli törvény előírásait. A vádbeli gazdasági eseményekről kiállított bizonylatok szinte kivétel nélkül alaki és tartalmi hiányosságban szenvedtek, hiányzott róluk az aláírás, a kiállítás, és teljesítés dátuma. A különböző, de egymáshoz tartozó illetve egymást kiegészítő bizonylatokon, elismervényeken több esetben eltérő és egymásnak is ellentmondó volt a kiállítás és teljesítés időpontja és emellett végképp nem egyezett a tényleges teljesítés időpontjával sem, ami a gazdasági esemény hitelét és követhetőségét is rontotta, és végső soron megnehezítette a gazdálkodó szervezet működésének ellenőrzését is. Ezek a hiányosságok valamennyi vádlott esetében megalapozták volna a számvitel rendjének megsértése törvényi tényállásának megállapítását, erre azonban a vád keretei nem voltak alkalmasak. Az nem vitatható, hogy az alapvádirat tartalmazza a számlatömbök későbbi vásárlásának tényét és így az ezekből a számlatömbökből származó számlákon feltüntetett időpontok valótlanosságának tényét is. Azonban a bizonylatok többségét érintő alaki és tartalmi hiányosságokra vonatkozóan sem az alap-, sem a kiegészített-, sem a helyesbített vádirat nem tartalmazott adatokat, így- figyelemmel arra, hogy a vád pontosítására, kiegészítésére illetve helyesbítésére részben már az új Be. hatálybalépése után került sor - törvényes vád hiányában - a vádlottak büntetőjogi felelősségét e cselekmény tekintetében megállapítani nem lehetett.

Ezért az ítélőtábla az I. r. vádlottat az ellene 2 rendbeli felbujtóként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette (Btk. 318.§ (1) és (7) bekezdés b/ pont)

1 rendbeli felbujtóként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette (Btk. 310.§ (1) és (4) bekezdés) és

6 rendbeli felbujtóként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276.§ ) miatt emelt vád alól,



A II. r. vádlottat az ellene

2 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette (Btk. 318.§ (1) (7) bekezdés b/ pont)

1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette (Btk. 310.§ (1) és (4) bekezdés) és

6 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276.§ ) miatt emelt vád alól,

A III. r. vádlottat az ellene 1 rb. folytatólagosan elkövetett csalás büntette (Btk. 318.§ (1) és (7) bekezdés b/ pont)

1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette (Btk. 310.§ (1) és (4) bekezdés) és

4 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276. § ) miatt emelt vád alól,

A IV. r. vádlottat az ellene 2 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette (Btk. 318.§ (1) és (7) bekezdés b/ pont),

1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette (Btk. 310.§ (1) és (4) bekezdés) és

6 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276.§) miatt emelt vád alól,

Az V. r. vádlottat az ellene 2 rendbeli folytatólagosan elkövetett csalás büntette (Btk. 318.§ (1) és (7) bekezdés b/ pont)

1 rendbeli folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette (Btk. 310.§ (1) és (4) bekezdés) és

5 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (Btk. 276.§)

miatt emelt vád alól a Be. 331.§ (1) és (3) bekezdés valamint a Be. 6.§ (3) bekezdés b./ pontja alapján bizonyíték hiányában felmentette.

Ugyanakkor a IV/a. pont alatti tényállás tekintetében - maradéktalanul egyetértve az első fokú bíróság jogi okfejtésével - megállapítható, hogy az első fokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy az I. r., a II.r. és az V. r. vádlottak bűnössége megállapítható. A cselekmény jogi minősítését azonban a másodfokú bíróságnak az elkövetési érték csökkenésére figyelemmel meg kellett változtatnia.

Ezért a Btk. 2.§-ra figyelemmel az elkövetéskor hatályos jogszabályi rendelkezések alapján az I. r. vádlott cselekményét 1 rendbeli felbujtóként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének (Btk. 310.§ (1) és (3) bekezdés),

a II. r. vádlott cselekményét 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének (Btk. 310.§ (1) és (3) bekezdés) és

az V. r. vádlott cselekményét 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének (Btk. 310.§ (1) és (3) bekezdés) minősítette.

A büntetés kiszabása körében az első fokú ítéletben helyesen felsorolt bűnösségi körülményeket az ítélőtábla a következők szerint egészíti ki.

További igen jelentős enyhítő körülményként értékeli mindhárom vádlott javára a bűnösségi kör jelentős szűkülését, a további jelentős időmúlást, azt a körülményt, hogy a cselekmény elkövetési értéke a jogi minősítéshez szükséges alsó értékhatárához közelít, a II. r. vádlott tekintetében enyhítő körülmény betegsége és,

hogy három személy, míg az V. r. vádlott esetében, hogy egy személy eltartásáról gondoskodik.

Az enyhítő körülmények súlyára és főként a bűnösségi kör jelentős szűkülésére és a halmazati szabályok mellőzésére tekintettel mindhárom vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztés mértékét jelentősen enyhítette. A belső arányosítás követelményére is figyelemmel az I. r. vádlottal szemben kiszabható szabadságvesztés tartamát a törvényi minimumban határozta meg, figyelemmel arra, hogy e cselekmény tekintetében is az irányító szerepe kiemelkedő volt.

Ugyanakkor a II. r. és az V. r. vádlott betöltött szerepüket is azonosnak ítélte, ezért velük szemben a Btk. 87.§ (2) bekezdés e) pontjának alkalmazásával azonos mértékben határozta meg a szabadságvesztés tartamát.

Lehetőséget látott azonban mindhárom vádlottal szemben a Btk. 89.§ (1) és (3) bekezdés alkalmazására. Figyelemmel a túlsúlyban lévő és a vádlottak személyében rejlő enyhítő körülményre a másodfokú bíróság úgy ítélte meg a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető. A próbaidő tartamának megállapításakor ugyanazokat a szempontokat vette figyelembe, mint a szabadságvesztés megállapításakor.

A szabadságvesztés felfüggesztésének tényére figyelemmel nem álltak fenn a közügyektől eltiltás alkalmazásának a Btk. 53.§, 55.§-ában írt törvényi előfeltételei és ugyancsak mellőzni kellett a halmazati szabályokat is.

Indokoltnak találta, mindhárom vádlottal szemben a Btk. 64.§ (1) bekezdés b) pontja és a 65.§ alapján pénzmellékbüntetés alkalmazását, amelynek mértékét a vádlottak jövedelmi és vagyoni viszonyai alapján állapította meg

A II.r. vádlottal szemben - figyelemmel a kereső foglalkozására, eddigi büntetlen előéletére és arra a körülményre is, hogy családfenntartóként három eltartott személyről gondoskodik - érdemesnek találta a Btk. 104.§-ának alkalmazására. A II.r. vádlott bizalmi viszonyon alapuló erkölcsi bizonyítványhoz kötött foglalkozást űz, eddig a törvénnyel összeütközésbe nem került, az elkövetés óta eltelt tíz év alatt sem indult ellene újabb büntetőeljárás így az ítéletábla őt előzetes mentesítésben részesítette.

Mindezekből adódóan nem találta megalapozottnak a Fellebbviteli Főügyészségnek a Btk. 56.§-ban szabályozott foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés alkalmazását.

Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság I., II. és V. r. vádlottakat túlnyomórészt, míg III., IV. és VII. r. vádlottakat teljeskörűen felmentette az ellenük emelt vád alól, a bűnügyi költség viseléséről is megváltoztató rendelkezést kellett hozni.

Így a Be. 338.§ (1) (2) és (3) bekezdése alapján a bűnösnek kimondott vádlottakat külön-külön cselekvőségük arányában kötelezte az alapeljárásban felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére, míg az ezt meghaladóan felmerült bűnügyi költséget a Be. 339.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli. Ennek megfelelően megállapította, hogy a megismételt elsőfokú eljárásban és a megismételt másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381.§ (2) bekezdése alapján az állam viseli.

Összességében az ítéltábla az első fokú bíróság ítéletét a Be. 372. bekezdése alapján valamennyi vádlott tekintetében megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

**Budapest**, 2011. év március hó 23. napján

**Máziné dr. Szepesi Erzsébet** sk.  
a tanács elnöke

**Dr. Halász Irén** sk.  
előadó bíró

**Zólyominé dr. Törő Erzsébet** sk.  
bíró

A kiadmány hitelül:  
Moncz Tímea  
tisztviselő

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**5.Bf.114/2009/56. szám**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év július hó 07. napján meghozta a következő

### **V É G Z É S T:**

A **csalás büntette és más bűncselekmények** miatt **az I. r. vádlott és társai** ellen indított büntetőügyben az ítéltábla megállapítja, hogy a Heves Megyei Bíróság 2009. év február 27. napján kelt B.220/2008/39. számú ítélete, amely a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2011. év március hó 23. napján kelt 5.Bf.114/2009/47. számú ítéletében írt változtatással - ügyészi fellebbezés visszavonása folytán - az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r., az V. r., a VII. r. vádlottak vonatkozásában **2011. év július hó 04. jogerőre emelkedett és az I. r., a II. r., az V. r. vádlottak tekintetében fel nem függesztett részében végrehajtható.**

**Budapest**, a 2011. év július hó 07. napján

**Máziné dr. Szepesi Erzsébet** sk.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:  
P  csi Orsolya  
bírósági ügyintéző